

SEP

SOSYALİST

EMEKÇİLER PARTİSİ

Program ve Tüzük

SOSYALİST EMEKÇİLER PARTİSİ

Genel Merkez: Meşrutiyet Mah. Karanfil Sk. Zafir İşhanı

No: 4/48 Çankaya/Ankara

Tel: 0538 669 19 17

www.sep.org / e-posta: iletisim@sep.org.tr

Mart 2016

SOSYALİST EMEKÇİLER PARTİSİ PROGRAMI

Köhnemiş bir düzen olan kapitalizm, şimdilerde 1929 Büyük Buhranı ile kıyaslanan derin bir kriz içerisinde. Kapitalistler faturayı emekçilere ödeterek krizden çıkmayı planlarken kaçınılmaz şekilde sınıf mücadelesi şiddetleniyor. Krizin bir anlamı da emperyalist rekabetin giderek daha yoğun biçimde militarist tonlara bürünmesi ve savaşlar ile işgallerin hayatın sıradan gerçeklerine dönüşmesi oluyor. 21. yüzyılın ilk on beş yılında milyonlarca insanın katledildiği Irak, Afganistan, Pakistan, Lübnan, Gürcistan, Yemen, Ukrayna ve Suriye savaşları yaşandı, yaşanıyor. Bunun yanı sıra dünyanın hemen her bölgesinde etnik ve dinsel çatışmalarda kan su gibi aktı ve halen akmaya devam ediyor. Her kriz bir grup kapitalistin devreden çıkması ve diğerlerinin onların yerini alması anlamına geldiği için emperyalist güç dengeleri de yerinden oynuyor. Bunun anlamı dünyamızın önümüzdeki süreçte daha büyük emperyalist savaşlara sahne olacağıdır. 21. yüzyıl tıpkı bir önceki yüzyıl gibi krizler, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacaktır.

Kar hırsının temel dinamik olduğu bu sistemde gündelik yaşam, çok yoğun bir sömürünün yanı sıra korkunç bir yabancılaşma, ırkçılık, etnik çatışmalar, cinsiyetçilik, baskı, şiddet, yozlaşma ile geçmektedir. Doymak bilmez bir kar iştahı ile var olan bu sistem, yol açtığı doğal tahribatla dünyamıza geri dönülmez zararlar veriyor.

Açıktır ki kapitalizmin zincirlerinin kırılmaması durumunda insanlığı bekleyen son, barbarlık olacaktır. Bütün bu süreçte işçi sınıfının öncülerinin devrimci Marksizm bayrağı altında toplanması tarihsel bir öneme sahiptir. Bu çerçevede kapitalist kriz koşullarında en birincil konu 19. ve 20. yüzyılın deneyimleriyle billurlaşan Marksist programın ortaya konmasıdır.

Kapitalizm Çürümü Ş Bir Düzendir

Kapitalizm üretici güçlerde büyük sıçrama yaratıp, insanın potansiyellerini açığa çıkarmış, insanlığa devasa güçlere ve olanaklara erişme imkanı sağlamıştır. Ne var ki kısa bir sürede bu devasa aygıtları insanlığın karşısına diken yine kapitalizm olmuştur. İnsanlık, milyarlarca emekçinin vahşi sömürüsüyle yaratılan dev kaynakların, bir avuç sermayedara hizmet ettiğine tanık olmuştur. Uygarlık tarihinde hiçbir zaman bu kadar az sayıda insan, bu kadar çok sayıda insanın sömürüsünden elde edilen devasa bir birikime sahip olmamıştır. Zenginle yoksul arasındaki uçurum tarih boyunca hiçbir zaman bu kadar büyük bir derinliğe ulaşmamıştır.

Esas motoru kar hırsı ve rekabet olan kapitalist sistemin çarkları döndükçe emperyalist savaşlar, açlık, yoksulluk, katliam, ırkçılık, yabancılaşma, şiddet, çürüme, bencillik, çevre felaketleri ve insanlığın başına bela olan daha nice kötülük yaşamın doğal parçalarına dönüşmüştür. İnsanlık 20. yüzyıl boyunca, daha önce hiçbir zaman yaşamadığı kadar katliam yaşamıştır. Kapitalistlerin, milyonlarca insanın katledildiği Nazi ölüm kamplarını dahi yaratabilecekleri, nükleer bombaları büyük kentler üzerinde deneyebilecekleri görülmüştür. 21. yüzyılın başında olduğumuz şimdilerde ise barbarlık yoğunlaşarak devam etmektedir. Kapitalist tahribat, insan varlığını ve yeryüzünü tehdit eder bir noktaya ulaşmıştır.

Kapitalistlerin o çok övündükleri demokrasilerinin, en ileri örneklerinde bile orta oyunundan başka bir şey olmadığını biliyoruz. Paranın açamadığı kapı bulunmamaktadır. Kitle haberleşme aygıtlarını kapitalistler denetlemektedir, burjuva partiler dev kaynaklarıyla siyasi tekellerini oluşturmaktadır, seçim sistemleri her daim onların hizmetindedir ve asıl kararlar, asla yasama organlarında değil, kapalı kapılar ardında emperyalist-kapitalist güçler ve onların karanlık silahlı unsurlarınca alınmaktadır. Kapalı kapılar ardında çevrilen dolapların çok daha açık ve sıradan bir hal aldığı, askeri darbe ve muhtıraların havada uçtuğu, derin devlet uygulamalarının, baskı ve işkencenin günlük meselelere dönüştüğü az gelişmiş kapitalist ülkelerde bu orta oyunu çok daha gülünç bir hal almaktadır.

Kapitalizm, sanıldığı gibi aksine, yıkılamayacak bir sistem değildir. Kapitalist sistemdeki derin

çelişkilerin yarattığı sınıf savaşımı; ekonomik krizler ve emperyalist savaşlar sürecinde radikalleştiğinde kapitalist düzeni sarsar. Kapitalizmin kendi içsel çelişkileri yıkılışının zeminini hazırlamaktadır. Ayrıca, kapitalizmin alternatifi kurulabilir. Vahşi rekabet yerine işbirliği, piyasa anarşisi yerine demokratik planlamanın hayata geçirildiği bir düzen inşa edilebilir. Bugün çokuluslu şirketlerde tepeden tırnağa en ince ayrıntısına kadar inen planlama, pekala mal ve hizmetlerin dünya ölçeğinde nasıl dağıtılacağı sorusunun da cevabını vermektedir. Toplumsal görevler herkese paylaştırılırken, toplumsal kararlar demokratik olarak alınabilir. Yani kapitalizmin alternatifi vardır; bu da sosyalizmdir. Üretim araçlarının gelişkinlik düzeyi çoktandır bunun için elverişlidir, dünyadaki mevcut üretim düzeyi, kısa bir çalışma saatiyle herkesin ihtiyaçlarının fazlasıyla karşılanabileceği düzeydedir.

Kapitalizmi Yıkma ve Sosyalizmi Kurma Yetenekli Yegâne Sınıf Proletaryadır

Yaşamını devam ettirmek için emek gücünü satmaktan başka çaresi olmayan işçi sınıfı, kendisini daha fazla sömürmek isteyen kapitalistler ile doğal bir mücadele içindedir. Sözü ettiğimiz doğal sürtüşmeler, kapitalizmin kriz koşullarında yaşanacak büyük kavgaların bir habercisidir.

İşçi sınıfı, sınıfsız toplumun yaratıcısı olma yeteneğini kapitalist üretim ilişkilerinden alır. Kapitalist üretim sürecinin kendisi, işyerlerinde büyük bir kolektivite, uyum, eşgüdüm ve disiplin gerektirir. Üretilen her meta ya da sunulan her hizmet proletaryanın ortak çalışmasının bir ürünüdür. En ufak bir hatanın kimi zaman hatalı ürün, kimi zaman iş kazası demek olduğu kapitalist üretim modeli, işçi sınıfı mücadelelerinde görülen uyum, eşgüdüm ve disiplinin temelini oluşturur.

Kapitalist üretim sürecinde proletarya üretimin nasıl örgütlendiğini yaşayarak öğrenir; bu, ileride kurulacak olan işçi iktidarında sosyal hayatın nasıl örgütleneceği konusunda da proletaryayı doğal olarak donanımlı kılar. Proleterler, en basit işçi hakları mücadelesinde dahi birlik olmak zorunda olduklarını hissederler. Bu açıdan, "ya birlikte ve örgütlü, ya da hiçbir şey" ikilemi, proletaryayı dışını gösterebildiği her yerde örgütlenmeye iter: Sendikalar, işçi komiteleri vb. Bu yetenek, başka hiçbir toplumsal sınıfta mevcut değildir. Proletaryanın sosyalizm mücadelesinin tarihsel öznesi olmasını sağlayan diğer bir maddi gerçeklik de kapitalist üretim modelinde işçi sınıfının sahip olduğu merkezi roldür. Tüm hayatı var eden proletaryadır. Bunu, toplumların kader anının belirlendiği, sınıfların tüm yeteneklerinin ortaya çıktığı devrimci durumlarda, proletaryanın harekete geçirebilme kapasitesine sahip olduğu devasa aygıtlarda görebiliriz. Tüm üretim, fabrikalar, işyerleri, atölyeler, bürolar, bankalar, silah fabrikaları, demiryolları, limanlar, hava alanları, haberleşme sistemleri vb. böyle dönemlerde işçi sınıfının kontrolüne girer. Öyle ki politik kitle grevleri genelleştiği ölçüde egemen sınıfları kötürüm eder, onların iktidarını fiilen sona erdirir.

Egemen sınıf gerçek düşmanını iyi tanımakta, çeşitli ideolojik araçlarla devrim ve sosyalizm iddiasını zayıflatmaya çalışmaktadır. Bu bağlamda, insanlığın kapitalist çürümüşlükten kurtuluşunun tek yolunun işçi iktidarı ve sürekli devrim olduğu gerçeği karşısında egemen sınıfın "proletarya öldü" naraları savurması boşuna değildir. Oysa ki işçi sınıfı, sayıca ve nesnel güç ilişkileri bakımından zayıflamak bir yana daha da büyümüş, gelişmiş ve proletaryanın harekete geçirebileceği aygıtlar gücünü daha da artırmıştır. Sanayi işçilerinin sayısı küresel olarak artmaktadır. Özellikle Çin, Hindistan, Brezilya, Nijerya, Uzak Asya vb. bölgelerde sadece geçtiğimiz yıllarda yüz milyonlarca yeni sanayi işçisi ortaya çıkmıştır. Bugün dünya nüfusunun çoğunluğu işçilerden oluşmaktadır. Günümüzde işçi sınıfı insanlık tarihinde hiç olmadığı kadar büyüktür.

Proletaryanın yok oluşunu ispatlamak adına ileri sürülen kanıtlar, proletaryanın bileşiminde meydana gelen değişimlerden başka şey değildir. Beyaz yakalı ücretlilerin ve hizmet emekçilerinin büyük çoğunluğu proletarya ailesinin bir parçasıdır. İşçi sınıfının bileşimi kapitalizmin teknolojik zeminiyle birlikte dönüşüme uğruyor, eski endüstriler ortadan kalkarken yenileri ortaya çıkıyor. Burjuvazinin akademilerinde işçi sınıfının öldüğüne dair ortaya atılan sosyolojik "delillerin" bilimsellikten ne kadar

uzak olduğu ortadadır. O halde, işçi iktidarı ve dünya devrimi, maddi zemini güçlenerek devam eden, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan milyarlarca proleterin kazanabileceği tarihsel bir iddiadır.

Sosyalist Dünya Devrimi

Kapitalizm varolduğu her yerde kendisini egemen üretim ilişkisi olarak örgütleyen bir dünya sistemidir. Kapitalizm, sosyalizm de dâhil olmak üzere farklı bir üretim ilişkisiyle birarada uzun süre barış içinde yaşayamaz. Sonuçta ya sosyalizm sonuna kadar giderek kapitalizmi tarihin çöplüğüne gönderecektir ya da kapitalizm ayakta kalacak ve işçi sınıfının iktidarını ezecektir. Bundan çıkacak sonuç, kapitalizmin alternatifi olmayı hedefleyen sosyalizmin de ancak bir dünya sistemi olabileceğidir. Proleter devrim, ulusal sınırlar içinde başlar, fakat başarısı ancak küresel düzeyde uygulamaya geçmesiyle mümkündür. Devrim, uluslararası bir karakter kazanamaz, tek bir ülkeye sıkışıp kalırsa emperyalizmin yoğun saldırılarına uzun süre dayanamayacaktır.

Dünya pazarını yaratan büyük sermaye, yeryüzündeki bütün ulusları öylesine birbirine başlamıştır ki her ulusun başına gelecekler bir diğerine bağlıdır. Herhangi bir ülkede patlak veren bir ekonomik kriz derhal diğer ülkelere sıçrayıp, küresel kapitalist sistemi pençesine alma eğilimi gösterir. Bununla paralel olarak herhangi bir ülkede gerçekleşebilecek bir devrimci durum da dalga dalga diğer ülkeleri saracaktır. Sosyalizmin tek bir ülkede nihai zafere ulaşması kuşkusuz olanaksızdır. Sosyalizm ancak dünya genelinde başarıya ulaşması halinde kalıcı bir zafer elde edebilir. Dolayısıyla herhangi bir ülkede gerçekleşen bir proleter devrim ancak bir başlangıç olabilir. Başarılı bir devrimin kaderi (dolayısıyla tüm insanlığın kaderi), devrimin diğer ülkelere sıçramasına bağlıdır. Kapitalizmin krizleri küresel, devrimler seridir. Dünya devrimi, farklı ülkelerdeki devrimlerin birbirlerini tetikleyeceği, toplumların şiddetli bir şekilde sola kayacağı, büyük toplumsal kalkışmalarla geçen bileşik bir süreci ifade eder.

Tüm dünyada işçi iktidarları kurulup, dünya devriminin tamamlanmasıyla komünist topluma ulaşılacaktır. İlk olarak komünist toplumun birinci evresi yaygın adıyla sosyalizm aşaması gelecektir. Kapitalist toplumda sefil ve sahte bir demokrasi mevcutken, işçi iktidarında sadece sömüren sınıfın baskı altına alındığı, çoğunluk için var olan, gerçek bir demokrasi görürüz. Ancak, gerçekten de eksiksiz bir demokrasi yalnız komünizmle gelebilir. Ayrıca, demokrasi ne kadar eksiksiz olursa o kadar da gereksiz olur. Komünist toplum evresinde, demokrasi bir yönetim ve devlet biçimi olmaktan çoktan çıkmış, insanların davranış ve yaşayış alışkanlıklarına işlemiş, bunların içinde çoktan eriyip gitmiş olacaktır.

SSCB ve Stalinizm

Paris Komünü'nden sonraki ilk proletarya diktatörlüğü gelişmiş kapitalist Avrupa ülkelerinde değil, Rusya'da 1917 Ekim devrimi ile kurulmuştur. Bir köylü ülkesi olan Rusya'da işçi sınıfı nicel olarak küçük de olsa büyük işyerlerinde toplanmıştır ve toplumsal üretimde, küçüklüğüne oranla çok önemli bir ağırlığa sahiptir. Rusya'da işçi iktidarını mümkün kılan da işçi sınıfının bu konumu olmuştur. Ancak üretici güçlerin oldukça geri olduğu Rusya'da işçi iktidarı tek başına, uzun süre dayanamayacağından devrimin başarısı Avrupa'daki olası işçi devrimlerinin başarısına doğrudan bağlı durumdadır.

Beklenildiği üzere Avrupa'da bir dizi ülkede devrimci mücadele dalgası kendini gösterse de var olan ekonomik buhrana ve işçilerin mücadele isteğine karşın, bu hareketleri iktidara taşıyacak, işçi sınıfının en ileri bilinçli kesimini bünyesinde barındıran, sınıflar mücadelesinde deneyimle çelikleşmiş güçlü bir devrimci partinin olmayışı, bu devrimci kalkışmaların yenilgisine yol açmıştır.

Rusya'da işçi iktidarının kaderini belirleyen en önemli etmenlerden birisi olan iç savaş, Sovyet Rusya'da devrimci işçi sınıfının fiziki varlığının zayıflamasına yol açarak işçi devletinde bürokratikleşmenin ve bürokrasinin giderek iktidar üzerinde kontrolü ele geçirmesinin yolunu açmıştır. Stalin önderliğinde bürokrasi, devrimin muzaffer ülkesinde 1928'de iktidarı tam olarak ele geçirmiştir. Sınıflar mücadelesinde önemli bir kırılmaya denk düşen bu dönüşüm; SSCB'de kapitalizmin yeni bir

versiyonunu, bürokrasinin kendisini egemen sınıf olarak örgütlediği bürokratik devlet kapitalizmini hayata geçirmiştir. İşçi sınıfının politik iktidarının gasp edildiği, üretim sürecindeki yönetici pozisyonuna son verilerek yeniden makinenin bir uzantısına dönüştürüldüğü bir durumda Rus işçi sınıfı, politik bir güç olarak aktif yaşamdan tamamen silinmiş, iktisadi yaşamda ise ilkel birikimin vahşi sömürsünün kırbacı altında inlemek zorunda kalmıştır. Böyle bir durumda işçi sınıfının kazanımlarından bahsetmek mümkün değildir. Tam tersine SSCB'de işçi sınıfı, milliyetçi Rus bürokrasisinin daha güçlü bir devlet yaratma hedefi doğrultusunda dünyanın geri kalanındaki sınıf kardeşlerinden çok daha yoğun bir sömürü ilişkisine katlanmak zorunda bırakılmıştır. Bunun için yaygın bir devlet terörü gerekmiş ve işçi sınıfı en temel haklarından mahrum bırakılarak acımasızca sindirilmiştir. Artık bir işçi devleti olmayan SSCB, dev bir tröste dönüşerek dünyanın geri kalanıyla emperyalist kapitalist bir ilişkiye-rekabete girmiştir.

Sovyetler Birliği'nde işçi iktidarını karşı devrimle boğup kendisini egemen sınıf olarak örgütleyen bürokrasi, sınıf çıkarlarının ifadesi olan bir ideoloji üretmekte gecikmemiştir. Çok uzun yıllar tüm dünya işçi sınıfı ve ezilenlerine Marksizm ve Leninizm olarak öğretilen Stalinizm esasında tahrifattan başka bir şey değildir; bu nedenle Stalinizme karşı ideolojik mücadele içinde olmak devrimci Marksistlerin en önde gelen görevlerinden birisini teşkil eder. SSCB'de karşı devrimle mutlak iktidar sahibi olan Stalinizm, karşı devrimci çizgisini eline geçirdiği 3.Enternasyonal vasıtasıyla tüm dünya komünist partilerine bir dizi suikast ve tasfiyenin ardından dayatabilmiştir. Bundan böyle Marksizm yeni kuşaklara Stalinizm olarak öğretilecek, tüm ülkelerdeki KP'ler (komünist partiler) ise SSCB'nin dış politika araçlarına dönüşecektir. Tüm dünyada nice devrim ve ulusal kurtuluş hareketi, SSCB'nin emperyal çıkarları ve Stalinist bürokrasinin olası proleter devrimlerin sonuçlarından duyduğu korku nedeniyle ihanete uğratılmıştır.

Devrimci işçi sınıfının zayıflamasıyla ters orantılı biçimde giderek güçlenen bürokrasi, 1924 gibi erken bir tarihte "tek ülkede sosyalizm" teorisini ortaya atmıştır. Devrimci işçi sınıfı hareketine tarih boyunca büyük zararlar vermiş tehlikeli gericilik biçimi olan bu teori, dünya devrimi anlayışını ve enternasyonal geleneklerini dışlaması bakımından bürokrasinin sınıf çıkarlarını kollama gereksiniminden doğmuştur. Devrimin yayılması, Rusya'da hala varlığını sürdürmeye çalışan işçi iktidarının yeniden hayat bulması anlamına geleceğinden bürokrasinin tasfiyesine yol açacaktır. İşte bu noktada tek ülkede sosyalizm teorisi devrimlerin yayılması amacının terk edilmesinin bir ifadesidir. Sosyalizmin tek ülkede kurulamayacak olması, bu formülasyonun bilim dışı olan ütöpik yüzünü bizlere anlatır. İçerik kapanmacı ve milliyetçi eğilimleri ile de bunlar Marksizmin temel prensipleriyle taban tabana zıt bir konumdadırlar. Tek ülkede sosyalizm formülasyonu, uluslararası düzeyde emperyalist kapitalist sistemle uzlaşabileceğini ifade ettiği ölçüde bunun ulusal ölçülerde de mümkün olabileceğini açıklamış olur. Sosyalizmin tek ülkede gerçekleştirilebileceğine inanıldığında, bunun yalnız iktidarın fethedilmesinden sonra değil, fakat bundan önce de gerçekleştirilebileceğine inanmak mümkün hale gelir.

Bu bağlamda Stalinizmin tek ülkede sosyalizm anlayışına paralel gerçekleştirdiği tahrifatlardan birisi de ulusalcılık, yurtseverliktir. Devrimci Marksist geleneklere tamamen zıt olan bu anlayış "sosyalist anavatanın çıkarları" olarak ifade edilen bürokrasinin sınıf çıkarlarının yurtseverlik safsatalarıyla süslenmesinden başka bir şey değildir. Öte yandan yurtsever safsata SSCB sınırlarını hızla aşmış, Moskova güdümündeki Stalinist partiler vasıtasıyla tüm dünyaya yayılmıştır. Enternasyonalizmin yurtseverlik lehine rafa kaldırılmasının sonuçları kendisini ulusal azınlıkların acı kaderinde gösterdi. Ulusal azınlıklar, Stalinizmin elinde SSCB ve Çin'de zulme ve tehcire, Kamboçya'da ve Yugoslavya'da ise soykırıma uğradılar. Stalinizmin iktidarda olduğu süre boyunca işçi sınıfına ve ezilenlere yönelik işlediği suçlar burjuvalar tarafından Marksizmi karalamak için yoğun bir şekilde kullanıldı, kullanılıyor. Bundan ötürüdür ki Marksizmin temiz bayrağını yükseltmek için evvela Stalinizmle hesaplaşmak zorunludur.

Tek parti diktatörlüğü anlayışı yine Stalinizm tarafından icat edilmiştir. İşçi sınıfının tüm sosyal ve ekonomik yaşamı aşağıdan yukarıya örgütleyeceği bir konseyler rejimi yerine parti bürokrasisinin emir

komuta zincirine dayalı hiyerarşisini koyan Stalinizm, otoriter ve baskıcı yapısıyla da Marksist gelenekle tam bir zıtlık içerisindedir.

Stalinizm, sosyalizmi devletçilik ve ekonomide planlamaya indirgediğinden Cezayir, Suriye, Yemen, Afganistan gibi ülkelerde var olan rejimleri sosyalist olarak nitelendirebilmiştir. Bu, sosyalizmin Stalinizm tarafından nasıl tahrip edilmeye çalışıldığının en önemli kanıtlarından birisidir.

Stalinizmin maddi ve manevi otoritesi olan SSCB, 1970'lerdeki dünyayı pençesine alan aşırı üretim bunalımının tesirlerini üzerinden atamayarak 1980'lerde çözülmeye yüz tuttuğunda Çin Komünist Partisi çoktan serbest piyasanın yolunu tutmuştu. Doğu Bloku çözüldüğünde Stalinist yüksek bürokrasinin en tepe unsurları yeni burjuva cumhuriyetlerde başkanlık koltuklarına oturdular, bir kısmı da büyük kapitalistler haline geldiler. ÇKP'nin ve Vietnam'daki Stalinistlerin tuttuğu yol da Stalinizmin esas olarak milliyetçi bir kalkınma türü olduğunu gözler önüne serdi. Stalinizm sürecinden arta kalan Küba ve Kuzey Kore bürokratlarının da er veya geç serbest piyasa kapitalizmine tam uyum sağlayacakları ortadadır.

Geleneğimiz

Mücadelemiz köklerini 150 yıllık bir mücadele deneyimine sahip olan devrimci Marksist gelenekten alır. Örgütümüz, Komünist Birlik, I. Enternasyonal, II. Enternasyonal'in devrimci olan dönemi, III. Enternasyonal'in ilk dört kongresi ve Uluslararası Sol Muhalefet ile Troçki zamanında IV. Enternasyonal'in yarattığı devrimci miras üzerinden yükselecektir.

Ekim Devrimi, uygarlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük olayı ise, devrimin Stalinizmin elinde can vermesi ve tüm devrim kuşağının boğazlanması da o oranda sarsıcı oldu, öyle ki etkileri günümüz de doğrudan hissedilmektedir. Troçki ve örgütlediği "Bolşevik-Leninist Sol Muhalefet" ve IV. Enternasyonal, bu tarihsel dönemeç boyunca Rusya'da işçi iktidarını korumak için ölüm kalım savaşına girerken diğer yandan da Marksist-Leninist geleneğin öz değerlerine sahip çıkıp gelecek nesillere temiz bir bayrak devretmiştir. Marksist Leninist düşüncenin Stalinizmin elinde baştan aşağı bütün devrimci özünden kopartılarak tahrip edilmesi karşısında Troçki, devrimci Marksist ilkesellikle özdeşleştiği büyük bir ideolojik kavga örgütlemiştir. Bunlar, Troçki'yi sahiplenmemiz için başlı başına yeterli ve çok hayati nedenlerdir. Bunların yanı sıra Troçki, tarihin kırılma anlarının devrimci sınıf hareketinin önüne koyduğu yeni sorunsallara Marksist Leninist çizginin geliştirilmesi anlamında cevaplar üretmiştir. Troçki, özellikle az gelişmiş ülke devrimcilerinin görevlerini sistematik hale getirmiş, Ekim Devrimi deneyimlerini genelleştirmiş, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongre kararlarını referans aldığı Sürekli Devrim kuramına imza atmıştır. Diyalektik ve tarihsel materyalizme çok önemli bir katkı anlamına gelen eşitsiz ve bileşik gelişim yasasını ortaya koymuş, Komünist Enternasyonal'in "birleşik işçi cephesi" taktiğini geliştirerek savunmuş, faşizmi tahlil edip politik sonuçlar çıkarırken aynı zamanda 20. yüzyılın sınıf hareketinin önüne koyduğu problemlere evrensel yanıtlar geliştirmiştir. IV. Enternasyonal Programı ile tüm dünya Bolşeviklerinin görevlerini proletaryanın dünya partisini inşa etmek olarak belirlemiş, yine III. Enternasyonal'den temellendirdiği Geçiş Programı perspektifini netleştirmiştir. Bütün bu noktalar Troçki'nin Marksist- Leninist geleneğin geliştirilmesine katkısı olmuştur.

Hareketimiz Troçkist'tir. Bu noktada Troçki'nin Marksizm ve Leninizm'den farklı bir gelenek yarattığı düşünülmemelidir, tam tersine nasıl 20. yüzyılın başında Marksizmin cisimleşmiş hali Leninizmse, Leninist duruşun cisimleşmiş hali de Troçkizm'dir. Kendilerini Marksist Leninist olarak gösteren merkezçiler Stalinizmden kopamayan orta yolculuğu simgelemektedir. Tarih Lenin'in ölümüyle durmamış, sınıf mücadelesi büyük tarihsel dönemeçlerden geçmiş ve bu süreç boyunca Lenin'in yolu, Troçki ve yoldaşlarınca tüm dünyada ölüm kalım kavgası olarak savunulmuştur. Bütün bir tarihin ve söz konusu bütün politik yol ayrımlarının üzerinden atlanamaz, işçi sınıfının tarihsel çıkarları nerede ifadelendiriliyorsa komünistlerin adresi orası olmak zorundadır.

Türkiye'de devrimci Marksist bayrağı ilk dalgalandıranlar "cihan komünizmi yolunda işçi ve köylü şuraları hükümetini kurmak" için Anadolu'ya gelen Mustafa Suphi'ler olmuştur. Ne var ki bu bayrak çok uzun süre dalgalanma fırsatı elde edememiştir. III. Enternasyonal'in, Stalinist bürokrasinin karşı devrimci dış politikasının bir aracı haline gelmesine paralel olarak, TKP hızla yozlaşmıştır, Mustafa Suphilerin ulusal burjuvaların elinde katledilmesi TKP'nin Stalinizasyon sürecine savunmasız girmesi anlamına gelmiştir. Nitekim TKP Şefik Hüsnü önderliğinde Bolşevik çizgiden derhal uzaklaşarak Kemalizme yedeklenen, aşamacı, milliyetçi bir düzen partisine dönüşmüştü.

Türkiye'de proletarya kavgası her ne kadar devrimci Marksist önderlikten yoksun da olsa radikal mücadele deneyimlerine sahiptir. 15-16 Haziran şanlı genel eylemi, Tariş direnişi, Yeni Çeltik işçi direnişleri, 89 Baharı, Zonguldak madencilerinin Ankara yürüyüşü gibi işçi kavgaları bir yandan mücadelemize ilham kaynağı olurken, bir yandan da Türkiye'de devrimci Marksizm'in kök salması için elverişli bir zemin bulunduğunu kanıtlamaktadır. Bu topraklarda Bolşevik bir önderlik yaratmak devrimci Marksistlerinin boynunun borcudur. Bu görev işçi sınıfının uluslararası önderliğinin yaratılması ödeviyle kopmaz şekilde bağlıdır.

Devrimci Marksist geleneğimiz işçi sınıfının uluslararası mücadelelerinden beslenmekte, proletaryanın tüm dünyada giriştiği kavgalardan öğrenmekte ve gereken dersleri çıkarmaktadır. Ancak bu şekilde gelecek mücadeleler ile devrimci geleneğimiz buluşabilir.

Bolşevik Parti

İşçi sınıfının ve son kertede tüm insanlığın kurtuluş mücadelesinin başarısı enternasyonalizmle yoğrulmuş devrimci komünist bir siyasi yapılanmanın işçi sınıfı içinde güç kazanmasıyla mümkün olabilir. Bunun için de esas olarak Marksist bir proleter örgüt olan devrimci partinin, uzun erimli hedefleri doğrultusunda sınıf hareketi içinde yorulmak bilmez sabırlı bir çalışmayla kök salması zorunludur. Sınıf mücadelesi tarihinde çok sayıda devrimci durum bu tarz bir örgüt var olmadığı için yenilgiye uğramıştır. Sınıf hareketlerinin kendiliğinden patlamaları, proletaryanın kapitalist toplumlardaki kilit pozisyonu nedeniyle bir devrimci durum yaratıp iktidar sorununu gündeme getirebilir. Öte yandan proletaryanın devrimci Marksist öncü bir örgüte sahip olmadığı durumlarda devrimci süreç egemen sınıfların bin bir çeşit manevraları karşısında belli bir aşamadan sonra gerileyecektir. Devrimlerin başarısı birbirleriyle iç içe geçmiş olan onlarca siyasi, ekonomik, psikolojik faktöre işçi sınıfının devrimci yanıt üretebilmesine bağlıdır. Bunun başarılması için gereken en önemli şey, devrimin sınıf mücadelesinin önüne çıkardığı sorunlara yanıtlar üretebilen, Marksist ideolojiyle donanmış, işçi sınıfı içinde kök salmış, mücadele içinde sınanmış bir Bolşevik örgütün varlığıdır.

Marksistlerin görevi her türlü kısıtlı imkânlarla inat, Bolşevik partinin yaratılması için mücadele etmektir. Elbette ki bu birkaç yıllık bir zaman diliminde başarılabilecek bir hedef değildir. Bu konuda gösterilecek sabırsızlık ve acelecilik tehlikelidir. Yapılması gereken, net bir program temelinde sabırlı ve itinalı bir çalışma içine girmek olmalıdır.

Devrimci parti ezilenlerin bütün güçlerini proletaryanın liderliği altında kapitalizme karşı ortak bir mücadele içinde biraraya getirmelidir. Tarihsel olarak ve dünya çapında bu sorun, esas olarak, proletarya ile köylülüğün ittifakını proletaryanın önderliğinde gerçekleştirme sorunudur.

Devrimci parti bir işçi sınıfı partisi olmalıdır. Parti sadece programının işçi sınıfının sosyalist isteklerini içermesi bakımından değil, toplumsal bileşimi ve günlük faaliyet alanı bakımından da proleter nitelikte olmalıdır. Partinin kapıları, kaderini proletarya ile birleştirmek uğruna kendi sınıf çıkarından vazgeçecek diğer sınıflardan samimi unsurlara açık olacaktır.

Parti işçi sınıfının öncüsüdür. Ancak, öncü sınıfın dışında duran küçük bir elit değildir. Devrimci parti dışarıdan değil, içeriden önderlik eder. Devrimci parti için liderlik fabrikada, işyerinde ve sokakta verilen günlük mücadelelerde işçi sınıfına fiilen önderlik ederek, somut eylem önerileri üretilerek

kazanılır.

Devrimci partinin sınırlarının dikkatle gözetilmesi, bütün üyelerin faaliyete katılması, sıkı disiplin ve özveri kültürü Bolşevik parti için olmazsa olmazdır. Devrimci parti bir mücadele örgütüdür. Parti, günlük mücadelelerin ötesinde en sert biçimdeki sınıf mücadelesine, devrimci anlara uygun bir şekilde kendini donatmalıdır. Bunun için de devrimci mücadeleyi her şeyin üstünde tutan, tarih bilincini kazanmış, sağlam kadroların yetiştirilmesini sağlayacak pratik ve teorik bir eğitim süreci hayati önemdedir.

Bolşevik partinin metodu demokratik merkezîyetçiliktir. Kadrolar arasında demokrasi ve özgür tartışma olmadan partinin, işçi sınıfının ihtiyaçlarını gerçekten karşılayan ve somut duruma uyan politikaları üretmesinin yolu yoktur. Bunun için de karar anına kadar tartışma ve eleştiri özgürlüğü sağlanmalıdır. Ancak, devrimci parti bir tartışma kulübü değildir. Bir karara varmak için tartışılır ve alınan karar birleşik olarak yerine getirilir. Devrimci partide merkezîyetçilik, parti içi demokrasi kadar kritiktir. Çünkü, parti yüksek düzeyde merkezîleşmiş bir güce, kapitalist devlete karşı, sert bir mücadele vermek zorundadır. Bu nedenle gerekli merkezîlik sağlanmadığında egemen sınıf karşısında devrimci bir alternatif oluşturmak mümkün olamayacaktır.

Parti, işçi sınıfının tarihsel çıkarlarının ifadesi olma Marksist ilkesini temel alır ve kendi bağımsızlığını burjuva, reformist veya merkezci herhangi bir diğer politik güce asla feda etmez. Bu tavır, diğer örgütler ile bir dizi ittifakı, uzlaşmayı, geçici anlaşmayı hiçbir şekilde dışlamaz; ancak özgür eleştiri, ayrı politik çizgi ve ayrı örgüt hakkından vazgeçmeyi dışlar.

Emperyalizm ve Emperyalizme Karşı Mücadele

Emperyalizm, yalnızca bir politika değil, kapitalist gelişimde bir aşama, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Emperyalizm, kapitalizmin dünyada bütünsel bir sistem olarak egemenliği kurduğu, yani gerçek manada bir dünya sistemine dönüştüğü evresidir. 20. yüzyılın başlangıcı, genel olarak sermaye egemenliğine dayanan eski kapitalizmin yerini mali sermaye egemenliğine dayalı yeni bir kapitalizme bıraktığı bir dönüm noktasıdır. Mali sermaye, üretimin yoğunlaşması ve bunun sonucunda da banka sermayesiyle sanayi sermayesinin tekelleşmesi ve iç içe geçmesi, kaynaşması yoluyla oluşmuştur.

Emperyalizm, kapitalizmin gelişme sürecinde sermayenin merkezîleşmesi ve yoğunlaşmasının özel teknelci sermaye ile devletin entegrasyonuna yol açtığı ve üretici güçlerin uluslararasılaşmasının, sermayelerin yatırım, hammadde temini ve yeni pazarlar için dünya çapında bir rekabete neden olduğu bir aşamadır. Bu iki eğilimden şu sonuçlar çıkarılabilmektedir. Sermayeler arasındaki rekabet ulus-devletlerin askeri güçlerinin çatışmaları şeklini almaktadır. Ulusal devletler arasındaki ilişki eşitsizdir. Kapitalizmin eşitsiz ve bileşik gelişmesi, birkaç gelişmiş kapitalist devletin üretici kaynaklarının ve askeri alandaki güçlerinin sayesinde dünyanın geri kalanına hükmetmelerine izin vermiştir. Emperyalizm dönemindeki eşitsiz ve bileşik gelişme silahlanmayı daha da yoğunlaştırmış ve hem emperyalistlerin kendi aralarındaki savaşlara hem de emperyalist boyunduruk altındaki ülkelerin kurtuluş savaşlarına yol açmıştır.

Emperyalizm çağının somut gerçeklikleri; bütün ülkelerin ekonomilerini birbirlerine bağlanması ve böylece bir dünya ekonomisinin yaratılması, küçük üreticilerin mülksüzleştirilerek proleter saflara yuvarlanması, proleterlerin daha büyük fabrikalarda daha yoğun biçimlerde toplanması ve en önemlisi sermayenin yoğunlaşması ve merkezîleşmesi yoluyla üretimin toplumsallaşmasıdır. Emperyalizm, teknelci mali sermayenin egemenliği olsa da sadece ve saf biçimde tekellerden oluşmaz; tekellerin yanında rekabet, piyasa anarşisi ve bunalımlar da daha üst bir düzeye taşınmış şekilde devam etmektedir. Kapitalizmin bir dünya sistemine dönüşümünü işaretleyen emperyalizm, koşulların kapitalizmden sosyalizme geçiş için olgun hale gelmesine işaret eder.

Emperyalist hiyerarşinin işleyişinde, süper güçlerin dünya çapında olan politik ve askeri

hâkimiyetlerinden esinlenen daha zayıf ülkelerin aynı şeyi bölgesel düzeyde yapmalarından alt-emperyalist güçler ortaya çıkmaktadır. Alt-emperyalistlere Türkiye, İsrail, İran, Hindistan, Güney Kore, Brezilya ve Arjantin örnek verilebilir. Alt-emperyalizm tanımının altında gelişmemiş ülkelerin kısmi sanayileşmesi ve dolayısıyla emperyalist merkezlerin dışında yeni sermaye birikim merkezlerinin oluşumu yatar. Dünya sanayi üretiminin ve askeri gücünün ezici büyüklükte bir kısmı Kuzey Amerika, Batı Avrupa, Japonya ve Rusya'da bulunmaktadır. Gelişmemiş ülkelerde yerel güçlerin ortaya çıktığı ekonomik gücün eşitsiz dağılımından dolayı dünya devletlerin içinde var olduğu politik-askeri hiyerarşiyi yok etmemiş, yalnızca değiştirmiştir. Alt-emperyalist güçler, süper güçlerin basit kuklaları değildir ancak sahip oldukları otonominin de sınırları vardır.

Emperyalist ilişkiler şekillenmesinde ülkeler arasında eşitsizlik temelinde bir karşılıklı bağımlılık vardır. Kapitalist dünya sistemi, bütün kapitalist ülkeleri içinde barındıran bir piramidi andırır. Ülkeler arasındaki ekonomik güçteki eşitsizlikler politik-askeri hiyerarşideki konumlanışta (tepedeki çok gelişmiş kapitalist devletlerden en altta az gelişmiş kapitalist devletlere doğru) kendini göstermektedir.

Emperyalizm; kapitalizmin bir dünya sistemine dönüştüğü ve bir dünya ekonomisi yarattığı aşama olduğuna göre bugün emperyalist sistemin işleyişini ekonomik bağımlılıktan yola çıkarak sömürgecilik tezleri ile açıklamanın geçerliliği yoktur. Emperyalizm çağında devletler arasındaki ekonomik ilişkileri belirleyen eşitsizlik temelinde karşılıklı bağımlılıktır; hiçbir devlet ekonomik ilişkiler açısından diğerlerinden bağımsız ve izole olamaz. Bu bağlamda sömürgecilik tezleri gelişmemiş ülkelerin bağımsızlığının propagandasını yaparken hem emperyalist sistemin varlığı noktada gerçekleşmesi imkansız bir çağırışı yükseltmekte hem de toplumsal muhalefetin taleplerini kapitalist sistemden topyekun kurtuluşa değil ulusal bağımsızlığa yönlendirerek gerici bir pozisyon oynamaktadır. Bağımsızlıkçı söylemler diğer yandan da milliyetçi burjuva unsurların anti-emperyalizm kisvesi altına gizlenerek işçi sınıfını arkasına yedeklemesinin ideolojik payandası olmaktadır.

Bağımsızlıkçı tezlerin bir versiyonu olan Üçüncü Dünyacılık, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki uzlaşmaz sınıf karşıtlığını reddederek yani bu ülkelerdeki işçiler ve ezilenlerle kapitalistlerin son kertede ortak çıkarlara sahip olduğunu iddia ederek bir çeşit medeniyetler çatışması vaaz eden tehlikeli bir gericilik türüdür. Çünkü bir yandan işçi sınıfının uluslararası birliğini hatta enternasyonal sınıf dayanışmasını reddeder, böylelikle diğer yandan sosyalist dünya devrimini ve sonuçta kapitalist emperyalist sistemin yeryüzünden silinmesini yadsımış olur. Özünde ulusal gururu yabancı kapitalistler tarafından aşağılanmış küçük burjuvanın ruh halini yansıtan üçüncü dünyacılık, sonuçta az gelişmiş ülkelerdeki milliyetçi despot burjuvalara yedeklenme sonucunu doğuracaktır.

Emperyalizme dolayısıyla kapitalist sisteme gerçek darbe şu ya da bu emperyalist gücü diğerine karşı dolaylı ya da dolaysız şekilde savunarak vurulamaz. İşçi sınıfı hareketi ve devrimci güçlerin politik bağımsızlığını herhangi bir burjuva gücün duruşu lehine terk edilmesi yalnızca sınıf mücadelesini zayıflatmaya ve onu çeşitli milliyetçi burjuva güçlerin hizmetine sokmaya hizmet eder.

Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden ayrılamaz. Dolayısıyla antikapitalist olunmadan anti-emperyalist olmak mümkün değildir. ABD dış politikası ile dönemsel çıkarları ters düşen milliyetçi burjuvaları ya da değişik küçük burjuva radikallerini antiemperyalist ve buradan yola çıkarak ilerici bir müttefik olarak ilan etme hastalığı esas olarak Stalinizmden miras kalmıştır. Bu güçler, anti-emperyalist olmadıkları gibi esasında alternatif emperyalist projeler peşindedirler. Anti-emperyalizm, bir emperyalist gücün dış politikaları ile çelişmekten öte kapitalist sistemi topyekün karşıya almayı ve ona karşı mücadeleyi gerektirir. Bu anlamıyla gerçek anti-emperyalist güç sadece devrimci işçi sınıfı hareketi ve onun yolunda mücadele veren devrimci Marksist güçlerdir.

Sürekli Devrim

Kapitalizm kendisini dünya çapında egemen üretim biçimi olarak örgütlemiştir. Bu bağlamda, sosyalist devrim için olgunlaşmış ya da olgunlaşmamış ülkeler ayrımı geçerli olamaz. Burjuva unsurların hiçbirinden demokratik devrim beklenemeyeceği gibi burjuvazinin hiçbir fraksiyonu ilerici bir rol oynayamaz. Çünkü sahneye geç çıkmış bir burjuvazi iki yüzyıl önceki burjuva sınıflarından köklü bir şekilde farklıdır. Feodalizmin ve emperyalist zulmün ortaya koyduğu soruna karşı tutarlı, demokratik, devrimci bir çözüm getirmekten acizdir. Burjuvazi ne ileri ülkelerde ne de geri kalmış ülkelerde artık devrimci bir unsurdur; aksine gerici bir güç olmuştur. Çok genç ve sayıca az bile olsa gerçek devrimci rol proletaryaya düşer. Bağımsız hareket etme yeteneğinde olmayan köylüler şehirlerin peşinden gidecektir. Köylülerin önder olarak kabulleneceği sınıf proletaryadır ve bu bağlamda yoksul köylülük devrimde proletaryanın müttefiki olacaktır.

Proletaryanın ekonomik olarak ileri bir ülkeden önce geri kalmış bir ülkede iktidara gelmesi mümkündür. 1871'de proletarya Paris'in sosyal idaresini bilinçli bir şekilde -iki ay için bile olsa- ele almıştır. 1917'de proletarya ekonomik olarak geri kalmış bir ülke olan Rusya'da iktidarı ele geçirmiştir. Ekim Devrimi'nin kendisi aşamacılığın ve ekonomik determinizmin çürütülüşünü gerçekleştirmiş, sayıca azınlıkta olan proletarya tüm ulusun başına geçerek demokratik görevleri işçi iktidarı altında sosyalist önlemlerle beraber gerçekleştirmiştir. Yine Ekim Devrimi tecrübesi meselenin ulusal düzeyde ortaya konabileceğini ama ancak uluslararası arenada çözüme kavuşabileceğini göstermiştir.

Geri kalmış bir ülkede iktidarı almış olan proletarya için, toprak sorununun ve ulusal sorunun tutarlı bir çözümü ve süratli ekonomik kalkınmaya mani olan sosyal ve emperyalist engellerin parçalanması burjuva özel mülkiyet sınırlarının ötesine ilerlemeyi zorunlu kılacaktır. Devrim burjuva demokratik görevleri yerine getirmekle kalmayacak, derhal proleter sosyalist tedbirleri almak üzere devam edecektir. İktidarı ele geçiren proletarya kendisini demokratik görevlerle sınırlandıramaz, demokratik görevlerin yerine getirilmesi için dahi burjuvazinin beli kırılmak zorundadır. Toprak sorunu gibi demokratik görevler işçi iktidarı altında sosyalist tedbirlerle yan yana hayata geçirilir. Sosyalist devrimin tamamlanması ulusal sınırlar çerçevesinde düşünülemez. Tek ülkede sosyalizm kurmaya çalışmak gerici bir hayaldir. Geri kalmış ülkelerde olacak devrim gelişmiş ülkelerde sarsıntılara yol açacaktır. Ulusal çapta başlayan bir devrim ancak daha ileri ülkelerdeki zaferle tamamlanabilir.

Aşamalar teorisi, 20. yüzyıl boyunca dünyanın büyük kısmında işçi sınıfının Stalinizm tarafından "demokratik" kapitalizm aşamasının ötesine geçmesinin engellenmesinde ve buna paralel olarak işçi sınıfı örgütlerinin silahsızlandırılıp dağıtılmasında ve iktidarın emperyalizmin yerli işbirlikçilerine bırakılmasında kullanılmıştır. Ülkeleri ekonomik gelişmişlik kıstaslarına göre farklı ekonomik kompartımanlara ayırarak dünyanın geri kalan kısmındaki işçilere "demokratik" kapitalizmi önermek 2. Enternasyonal'de ifade bulan Menşevik bir sapmadır. Ekim Devrimi ile uygulamasını bulan sürekli devrim, bu sapmayı mezara gönderse de onu mezarından hortlatarak iktidarı gasp eden bürokrasisinin milliyetçi çıkarları doğrultusunda uygulamaya sokan Stalinizm olmuştur. Aşamalar teorisi tarihte defalarca görüldüğü üzere - sonuncusu Nepal'de yaşanmıştır - devrimlerin yenilgiye uğratılmasında teorik kılıf işlevi görmüştür. Bu teorinin pratikteki anlamı, emperyalizmle işbirliği ve kapitalist sistemin devamından yana taraf olmaktır.

Sosyalist devrim sürecinin enternasyonalist niteliği özümseyip buna uygun bir mücadele uluslararası düzeyde yaratılmazsa ulusal çerçevede sıkışıp kalan devrimci çabalar boşa gidecektir. Bu bağlamda, dünya devrimi ancak işçi sınıfının uluslararası önderliği olan Enternasyonal'in varlığı temelinde bir gerçekliğe dönüşebilir.

Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri

Marksistler her durumda ezilenlerin yanındadır. Başka ulusları ezen bir ulusun asla özgür

olamayacağını emekçi kitlelere anlatmak Marksistlerin birincil görevidir. Buna paralel olarak devrimci Marksistler bir ulusun başka uluslar tarafından ezilmesine karşı çıkan enternasyonalist eğilimin işçi sınıfı içerisine güçlenmesi için mücadele eder. Ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinin haklılığı ve meşruluğunu vurgularlar ve ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

Ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ulusal sorunla ilgili konularda ezilen ulusun taleplerine koşulsuz olarak destek vermektir. Kendi kaderini tayin hakkı, salt kendi devletini kurma noktasına veya salt demokratik haklar çerçevesine indirgenemez. Bu, tamamen ezilen ulusun alacağı bir karardır. Ezilen ulusların ulusal taleplerine verilen destek koşulsuz olduğu kadar eleştireldir. Ulusal hareketin hatalı yaklaşımlarının eleştirilmesi ve doğruların gösterilmesi, burjuva devlet karşısında ulusal taleplere verilecek koşulsuz desteği dışlamaz.

Marksistler ulusal harekete yönelik burjuva devlet baskısının, şovenist kışkırtma ve saldırılar ile inkar ve imha politikalarının karşısındadırlar ve ulusal hareketle bu konuda dayanışma içerisindedirler. Diğer taraftan Marksistler, ulusal hareketle ulusal sorun dışındaki konularda ilkesellik zemininin dışına çıkan anlaşmalar aramazlar. Bu gibi durumlarda ulusal hareketle yolların farklılaşması doğaldır. Marksistler, kendi bağımsız sınıf duruşlarını bir kenara bırakarak ulusal hareketlerle kuyrukçuluğa dayanan oportünist bir ilişki biçimi içerisinde olmazlar.

Burjuva düzenin ulusal sorunda halkların birbirlerini kırması ve etnik gırtlaklaşma dışında vaat edebileceği bir şey yoktur. Kapitalist düzen ulusal sorunda bu anlamıyla çözümsüzdür. Daha uzun süre kanamaya devam edeceği ortada olan Kürt sorununda etnik çatışmaları ve potansiyel bir iç savaşı durdurabilecek tek şey devrimci sınıf hareketinin gelişimi ve buna paralel olarak enternasyonalist komünist geleneğin bu topraklarda somut ve etkili bir güç haline gelmesidir. Ya sürekli devrim ya sürekli katliam genel ilkeselliği ulusal sorun için de geçerlidir.

Marksistler, Kürt sorununda ulusların kendi kaderini tayin hakkı çizgisiyle çelişmeksizin birleşik bir Ortadoğu sosyalist cumhuriyetler birliğinde sosyalist Kürdistan cumhuriyetinden yanadır. Bu anlamda bu tarihsel hedef için farklı bir ülkenin ayrı örgütü olarak kardeş bir Marksist Kürt örgütünün gelişimine yardımcı olmanın tarihsel bir ödev olduğu unutulmamalıdır.

Büyük burjuvazinin, ezilen ulusların mücadelelerine yönelik baskıyı meşrulaştıran propagandaları, ezen ulusun işçi sınıfının sınıf bilincine varması önünde büyük engeller yaratır. Bu engellere, önyargılara karşı kararlı ve sistemli bir savaşıma girilmedikçe, proletarya kendi amaçlarına erişemez, özgürlük yolunu açamaz. Ulusların kendi kaderini tayin hakkının reddedilmesi son kertede egemen ulusun ayrıcalıklarının desteklenmesi anlamına gelir.

İşçi sınıfının ve onun kapitalizme karşı savaşımının çıkarları, bütün ulusların işçilerinin tam dayanışmasını ve en sıkı birliğini gerektirmektedir; bu çıkarlar, her ulusal-topluluktan burjuvazinin milliyetçi siyasetine karşı şiddetle karşı koymayı emreder. Onun için devrimci Marksistler, eğer ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını reddederlerse proletaryanın devrimci siyasal çizgisinin dışına çıkmış olurlar, bunun anlamı da burjuvazinin işçiler üzerindeki hegemonyasını güçlendirmektir.

Ulusal kurtuluş mücadelelerine komünist nitelikler atfedilmemelidir. Her ulusal hareket, ulusal birliği tesis etmek isteğindedir. Bu da aynı ulusun farklı sınıflarını ortak çıkarlar bağlamında birleştiren bir politik hattı zorunlu kılacaktır. Dolayısıyla ulusal programla proleter program arasında büyük farklılıklar bulunur. Ulusal hareketlerin tarihsel eğilimi kendi modern burjuva devletlerinin kuruluşuna doğrudur. Bu hareketleri kızıla boyamak ulusal sorun konusunda yanlış perspektiflerin benimsenmesine yol açacağı gibi sosyalist devrim mücadelesinin içinin boşaltılması anlamına da gelir. Komünistlerin ezilen ulusların mücadelesine verdiği destek, hareketin ideolojik çizgisiyle anlaşmasından kaynaklanmaz.

Ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı ulusal hareketin şuya bu emperyalist güçle ilişkisi gerekçe gösterilerek reddedilemez. Böyle bir reddediş ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin

tümden reddedilmesine varır, zira ulusal hareketler Marksist sınıf hareketleri değildir ve bu ilkeler temelinde hareket etmezler. Kendilerini güçlendirecek şu ya bu burjuva güçle ittifaka girmekten asla çekinmeyeceklerdir. Ulusal sorunda Marksist tutum ezen ulus proletaryasının enternasyonalist bir eğitimden geçmesi için ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmaktan geçer. Bu anlamıyla örneğin Çeçen halkı üzerindeki baskılara karşı koymayan ve ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmayan Rus işçi sınıfı Rus burjuvazisinin güdümünden kurtulamayacaktır.

Emperyalist Savaş

Emperyalist bir savaş tehlikesi, savaşın başlamasından yıllar önce ufukta belirir. İşçi sınıfı kendi ve diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleri için hemen harekete geçmelidir. Ne var ki, bunun otomatikman gerçekleşmesini bekleyemeyiz. Emperyalist savaş önlenemezse, işçi sınıfının komünist öncüsünün görevi savaşta kendi kapitalistlerinin yenilgisini istemektir. Aksi takdirde, işçi sınıfını ulusal burjuvazisinin boyunduruğu altına girerek, öteki ulusların ezilmesi ve büyük devletlerin ayrıcalıklarının korunmasına sessiz kalır ve bütün ülkelerde devrimci proletarya parçalanır. Emperyalist savaşlar farklı ülkelerin işçilerini birbirine kırdırır, onları böler, ulusal safsatlarla onları uyuşturur, kazanımlarının işçilerin elinden alınması, toplumun terörize ve militarize edilmesi için kapitalistlere büyük fırsatlar verir. Savaştan zaferle çıkmış bir burjuvazi kendi işçi sınıfına karşı öncesine göre kat kat daha güçlü olacaktır. Böyle bir durumda, işçi sınıfı egemen sınıfın şoven ve milliyetçi fikirlerinin etkisine girecek, savunmasız bir konuma düşecektir. Karşı tarafın işçi sınıfı da aynı şekilde kendi hükümetinin yenilgisini istemelidir. Ancak kendi burjuvazisinin zayıflığı, işçi sınıfını devrime yaklaştırabilir. İşçi sınıfı gerçekten kurtuluşunu istiyorsa, önce kendi kapitalistlerini alaşağı etmelidir. Bunun için emperyalist savaşın yarattığı tahribattan proleter devrim için faydalanmayı bilmelidir, çünkü emperyalist savaş kapitalist sınıfı ve onun burjuva devlet aygıtını zayıflatır. Lenin'in ifadesi ile "savaş burjuvazinin devrime en güzel armağanıdır".

Devrimci işçi sınıfı, çeşitli ulusların burjuvazileri arasında üstünlük uğruna sürmekte olan savaşta kendi burjuvazisinin mağlubiyetinin devrimci olanakları güçlendireceği gerçeğinden hareketle devrimci yenilgici bir pozisyon almalıdır. Bu anlamıyla barış çağrıları etrafında yürütülen pasifist propagandayla devrimcilerin bir işi olamaz. Böyle bir durumda "asıl düşman içeride çağrısı" etrafında yürütülecek devrimci propaganda sınıfın öncüsünün omuzlaması gereken tarihsel bir sorumluluktur.

Büyük bir emperyalist gücün zayıf ulusal devletlere karşı girişeceği işgal ve saldırılarda tüm dünya proletaryası emperyalist saldırganın yenilgisi için mücadele etmelidir. Bu, kesinlikle, saldırıya maruz kalan ülkenin milliyetçi burjuvazisine ilerici anlamlar bahşetmek şeklinde olmamalı, bilakis o ülkedeki devrimci sınıf hareketinin güçlenmesine ve muhtemel iktidar değişikliklerinde belirleyici bir rol oynamasına elden geldiğince yardımcı olunmalıdır. Bu anlamda dünyanın geri kalanından farklı olarak işgal ve saldırıya maruz kalan ülkenin devrimcileri, kendilerini, milliyetçi duruşlardan arındırarak çalışmalarını muhtemel rejim değişikliği durumunda işçi sınıfının iktidarı alması hedefine odaklamalıdır.

Sendikalar

Sendikalar, kapitalistlerin işçi sınıfına karşı yürüttüğü azgın neoliberal saldırı dalgası boyunca özel olarak hedef alınmıştır. Sendikaların başına çöreklenmiş bulunan sendikal bürokrasinin az olsun benim olsun tavrıyla bu yeni dönemi kabullenmesi sendikaların geri çekilişini hızlandırmıştır. Bunun neticesinde sendikalar büyük üye ve prestij kaybına uğrayarak geniş işçi yığınlarının uzağına düştüler, bunun neticesinde uluslararası işçi sınıfı içerisinde geniş örgütsüz işçi yığınları oluşmuştur. Bunun doğal sonucu olarak da Türkiye ve dünyanın hemen her yerinde en düşük ücretlerle ve en düşük iş güvencesiyle işçi çalıştırılan ucuz emek cennetleri ortaya çıkmıştır.

Diğer taraftan sendikalar gittikçe daha çok bürokratik bir kabuğa benzeseler de hala birçok işçinin kavgaya ilk atıldıkları mücadele okulları durumundadır. Bu nedenle Marksistler sendikaları sendika bürokratlarına ve her türden çıkarıcı şarlatana terk etmeyerek mücadeleciler bir taban inisiyatifinin güç

kazanması için mücadele ederler. Sendikal bürokrasiye karşı verilen mücadelede taban inisiyatifinin gelişimi, sınıf kavgasının seyri açısından çok önemli bir yerde durmaktadır.

Sendikal bürokrasi, üyeler tarafından denetlenecek yerde onlar yönetim aygıtı aracılığıyla üyeleri denetim altında tutarlar. İşçilerin sabrının taşıdığı aşamada sendika yöneticileri tabanlarını kaybetmemek için istemeye istemeye daha aktif mücadele biçimlerine razı olur. Ama her durumda esas niyetleri, eylemcilerin enerjisini tüketip şevklerini kırarak işçi taleplerinin çok gerisinde kalan bir çözüm yolunu hazırlamaktır. Sendikalarda sağcı bürokratların yerine solcu bürokratların getirilmesi kesinlikle yeterli değildir, unutulmamalıdır ki mücadelemiz sendikalarda bürokrasinin kökünün kazanması için olmalıdır.

Sendikaların işçi mücadelesinin araçları olarak yeniden ele geçirilmesi, örgütsüz yığınların militan bir sınıf mücadelesi politikasıyla sendikalarda örgütlenmesi, çürümüş sendikal ağaların saf dışı bırakılması ve bürokratların ulusalcı zırvalarının yerine sendikal örgütlenmelerin uluslararası bir karakter kazanması için sendikalar içerisinde tabandaki işçilere dayalı muhalefet hareketleri oluşturulmalıdır. Bu muhalefetin temel programı, bütün sendika görevlilerinin seçimle işbaşına gelmesi ve geri çağrılabilmesi, sendika görevlilerinin maaşlarının işçilerin ortalama maaşları düzeyinde olması, bütün grevlerin yönlendirilmesinin tabandaki işçilere dayalı eylem komitelerinin denetiminde olması ve militan sınıf mücadelesinde ısrar üzerine inşa edilmelidir.

Sendikaların siyasi tarafsızlık söylemi işçileri aldatmanın bir diğer yoludur. Sınıf mücadelesi, adı üzerinde, söz konusu olduğu sürece herhangi bir tarafsızlıktan söz edilemez. Tarafsızlık sloganının ifadelendirilmesi, zaten siyasi tekel durumundaki kapitalistlere hizmet etmek anlamına gelir. Marksistler, sendikaların devrimci işçilerin siyasetini desteklemesi ve ücretli kölelik düzeniyle savaşıma yardımcı olması için mücadele eder.

Kadın Sorunu

Kadının ezilmesi, tarihin belli bir anında, toplumların sınıflara bölünmesiyle ortaya çıkmıştır ve ancak sınıflı toplumların ortadan kalkmasıyla yok olacaktır. Kadının ezilmesinin nedenini erkekler olarak gösteren feminizmin aksine, Marksizm ezilmenin kaynağını sınıflı toplum düzeninde arar.

Kapitalizmde kadının ezilmesi, ailenin, işgücünün yeniden üretilmesine hizmet eden bir birim olmasından kaynaklanır. Bu nedenle, kadının ezilmesinin sona ermesi ancak ev işlerinin ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasından geçer. Kar merkezli bir sistem olan kapitalizm yeniden üretim sürecinin yükünü çekirdek ailenin omuzlarına yüklemektedir. Aile içerisinde de yükün büyük kısmı kadınların üzerindedir. Yeniden üretim süreçlerinin toplumsallaştırılarak kadının bu yüklerden kurtulması ancak sömürü sisteminin yıkılması ile mümkün olabilir.

İşçi iktidarının kurulması ile birlikte mutfak ve çocuk bakımı ile evlilik ayrılacak; aile işgücünün yeniden üretildiği toplumsal bir birim olmaktan çıkarılacaktır. Ev işleri ve çocuk bakımı kurulacak olan toplu yemekhane, çamaşırhane, kreş ve çocuk yuvaları ile toplumsallaşacaktır. Bugün aile içinde büyük oranda kadının sırtına binen hizmetler iyi bir donanım ve işçi demokrasisi yönetimi ile çok daha iyi bir şekilde yerine getirilebilir. Böylelikle emekçi kadınların bugün yaşamlarının bir parçası durumunda olan yoksulluk, yalıtılma ve ezilmenin yerini yüksek bir yaşam standardı, gerçek seçme özgürlüğü ve cinsiyet eşitliği alabilir.

İşçi iktidarı altında her alanda gerçek bir kadın erkek eşitliği sağlanacak, ücretler eşitlenecektir. Kadını ezen her türlü uygulamaya son verilecektir. İsteyenler için kürtaj ücretsiz hale getirilecek, boşanma kolaylaştırılacak, zina ve eşcinsellik suç olmaktan çıkarılacak, istenildiği kadar ücretli doğum izni sağlanacak ve meşru-gayri meşru çocuk arasındaki ayırım kaldırılacaktır. Elbette, devrimle birlikte cinsiyetçilik dâhil olmak üzere kapitalizmin ideolojik mirası hemen yok olmayacaktır. Ancak, maddi temelleri ortadan kaldırıldığından bu mirası yok etmek çok kolay olacaktır.

Komünist toplum ise özel mülkiyeti kaldıracağından ve çocukları toplumsal olarak eğitecek olduğundan, cinsler arasındaki ilişkilere toplumun karışmaya hakkı olmadığı bir özellik kazanacaktır. Dolayısıyla evliliklerde şimdiye kadar var olan, kadının kocasına, çocuğu ebeveynlerine mülkiyet ilişkileriyle bağlayan ikili temeli yok edilecektir.

Kapitalizmde, aile sadece yeniden üretim ve tüketim birimi değil, sistem için ideolojik bir silahtır da. İşçi sınıfının yarıya yakını kadınların oluşturduğu göz önüne alındığında kadının ikincil toplumsal pozisyonunun ideolojik ifadesi olan cinsiyetçilik, sistemin işçi sınıfını bölmek ve kolektif mücadelesini engellemekte kullandığı en önemli egemen fikirlerinden biridir. Bu nedenle, kadın sorunu, devrimci Marksistler açısından ikincil bir sorun değil, ulusal sorun, emperyalist savaşlar, iktidar sorunu kadar merkezi bir sorundur.

Devrimci Marksistler, kadının nihai kurtuluşunun ancak sosyalist devrim sonrasında mümkün olabileceğini bilseler de kapitalizmin sınırları içinde de cinsiyetçiliğe, kadını ezen uygulamalara karşı mücadele ederler. Devrimci Marksistler aynı zamanda, bütün kadınların çıkarları ortakmış gibi gösterip işçi kadınların öfkelerini işçi erkeklere yönlendirerek hedef saptıran feminizme karşı ideolojik mücadele verirler.

Marksistler cinsel yönelimin ve her türlü gönüllü cinsel etkinliğin özel bir sorun olduğunu ve kişisel seçime bağlı bulunduğunu savunur. Buna paralel olarak insanların istedikleri cinsiyeti seçmeye ve genel olarak özel yaşamlarını diledikleri gibi yaşamaya hakları vardır. Bu anlamda Marksistler her türlü cinsel ayrımcılığa karşı mücadele verirler. 20. yüzyılın başı gibi bir tarihte Bolşevikler eşcinselliği serbest bırakarak yeryüzünde bunu yapan ilk yönetim olmuşlardır.

Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele

Faşizm, kitle tabanını küçük burjuvazide bulan, burjuva devletin kolluk güçlerinden ayrı olarak örgütlenmiş aşırı sağcı, radikal bir akımdır. Doğal tabanını küçük burjuvazinin oluşturduğu faşist hareketler esas olarak tekelci kapitalistlerin maşasıdır. Faşizm, proletaryanın sınıf mücadelesinin yeniden canlanışının önüne geçmek için programını, işçi örgütlerinin yıkılması, sosyal reformların yok edilmesi ve demokratik hakların tümünden imhası üzerine kurmaktadır.

Kapitalist sistemin krizden uzak, toplumsal muhalefetin zayıf olduğu dönemlerde faşist hareketler olası acil görevler için kenarda bekletilir, devrimci muhalefetin tekrardan canlandığı dönemlerde faşist hareket devreye sokulur. Faşizmin başlıca işlevi, işçi sınıfının bütün özerk örgütlerini, buna en reformist ve en sınıf işbirlikçisi de dâhil tümüyle ezmek, işçi sınıfını birbirinden kopuk parçalara bölmek, dağıtmak ve yıldırmaaktır. İşçi hareketinin kalıntılarını, ülkenin ekonomik, toplumsal yaşamını etkilemeyen küçük yasa dışı grupçuklar durumuna düşürmektir.

Faşizm iktidara, işçi sınıfına ve demokratik kurumlara karşı kullandığı küçük burjuvazinin sırtından gelir. Ama iktidardaki faşizm hiç de küçük burjuvazinin iktidarı değildir. Tam tersine tekelci sermayenin acımasız diktatörlüğüdür. Faşist diktatörlük sayesinde kapitalistler bir devrim tehlikesini atlatmanın yanında içine düştükleri ekonomik krizden de çıkma fırsatı yakalarlar. Faşist diktatörlükler bunu, yoğun bir emek disiplini ve sömürüsü ile sağlarlar.

Faşist hareketlerin bir diğer özelliği de yaygın bir tedhiş ve şiddet hareketleriyle farklı olanı sindirerek, emir komuta zincirini geliştirerek gelişmesidir. Faşist hareket, kolektiviteden uzak ve örgütsüz küçük burjuva kitleleri örgütleyebilmek için bir sokak hareketine; mahalleleri, okulları vb. kontrol eden bir sokak gücüne ve paramiliter unsurlara ihtiyaç duyar.

Faşizme karşı mücadelede doğru yöntemlerle hareket etmek gerekmektedir. Stalinist halk cephesi taktiği, burjuvazinin bir kısmını ilerici ilan ederek faşizme karşı ılımlı burjuva unsurlarla işbirliğini salık vermektedir. Bir tarafta en şovenist tekeller, diğer tarafta daha “ılımlılar”. Temelde sınıf işbirliği olan bu

taktik, gerçeğin tamamen ters yüz edilmesidir. İşçi hareketi karşısında duydukları korku ve düşmanlık konusunda birbirleriyle kenetlenmiş durumda olan kapitalistler faşist hareket sayesinde yükselen devrimci dalgayı durdurmak isterler. Yine faşist diktatörlük dönemlerinde kapitalistler iş disiplini ve emek sömürsünü artırmış, ücretleri kısmış ve krizden de çıkıp aşırı karlar elde etmişlerdir.

Dimitrov'un ortaya attığı ılımlı kapitalistlerle kurulacak halk cephesi taktiği, en temel Marksist önermeleri bulandırmış. Ve resmi komünist partiler aracılığıyla tüm dünyada işçi sınıfına ihanet anlamı taşıyan politikaların uygulanmasına yol açmıştır. Resmi komünist partiler, müttefikleri burjuva partiler korkmasın diye işçilerin militan mücadelelerini engellemiştir. Böylece faşizmi durdurmanın tek yolu olan işçi sınıfının radikal sınıf mücadelesi Stalinist "komünist" partiler tarafından engellenmiştir. Dimitrov'un tezinin amacı somut durumun nesnel analiziyle işçi sınıfına yol göstermek değil, Britanya ve ABD emperyalizmi ile kol kola giren Stalinist Rusya'nın dış politikasına teorik malzeme hazırlamaktır.

Faşist güçleri dağıtmanın yolu örgütlü işçi sınıfını devreye sokmaktan geçer. Bu anlamda Marksistler "faşizme karşı sınıf savaşı" sloganını şiar edinmişlerdir. İşçi sınıfının kolektif gücü faşist çeteleri un ufak edeceği gibi onların arkalarındaki güç olan kapitalistlere de gereken cevabı verecektir. Halk cephesinin pasifizmi ve sınıf işbirlikçiliği ne kadar hatalı ise faşizme karşı küçük burjuva maceracılığı ve bireysel terör yöntemleri de o kadar hatalıdır. Misillemelere dayanan küçük burjuva maceracılığı temelde küçük gruplara dayanır ve sonuçta işçi sınıfı merkezli kitlesel mücadeleyi geri plana iter. Bu yöntemler çoğu durumda bulanık suda balık avlamayı seven faşist hareketlerin ekmeğine yağ sürer, mücadeleyi onların güçlü olduğu alana taşır ve misillemeler kitlelerde yorulma yaratır. Bu nedenlerle Marksistler faşizme karşı mücadelede pasifizme karşı sınıf savaşını; bireysel terör yerine kitlesel mücadeleyi savunurlar.

Eğer işçi kitlelerini sadece kendi bayrağımız altında toplayabilseydik ve eğer sosyal demokrat partileri, sendikaları ve bütün reformist unsurları hemen aşabilseydik, tabii ki en güzeli bu olurdu. Ancak, sınıfın politik bilinci metodik ve düzenli bir biçimde olgunlaşmaz; bütün süreçlerin sıçramalarla geliştiği devrimci dönemde bile derin iç bölünmeler mevcut durumdadır.

Aynı zamanda da partilerin üstünde yer alan ve sınıfın bütününe kapsayan bir örgütün gerekliliği son derece acilleşir. Birleşik cephe komünist ve sosyal demokrat işçi kitlelerinin birliğini sağlamak için kurulur. Reformist fikirleri sahip işçileri bu fikirlerden kurtarmak, liderlerinin ihanetlerini gözler önüne sermek ve mücadele içindeki kitlelerle kaynaşarak onlar üzerindeki devrimci etkiyi artırmak için birleşik cephe politikası olmazsa olmazdır.

Oluşturulan blok sadece pratik kitle eylemleri için yaratılır. Yapılacak propaganda açık seçik ilkeler ve kesin bir programa dayandırılmalıdır. Komünistler örgütsel bağımsızlıklarından, serbest propaganda haklarından taviz vermeyip, yani ayrı yürüyüp birlikte vurmalarıdır. Birleşik cephe politikasının rolü, mücadele etmek isteyenleri istemeyenlerden ayırmaktır; bocalayanları ileri itmektir; tavizci yöneticilerin itibarını işçilerin gözünde düşürmek ve böylece sınıfın mücadele gücünü arttırmaktır. Birleşik cephe, sadece faşizmin yenilgisini müjdelemeyi, aynı zamanda sosyal devrimin kapılarını aralar.

Faşizme karşı mücadele, faşist güçlerin burjuvazi isterse iktidarı alacak kadar güçlendiği zaman değil, bugünden başlamalıdır. Krizin ve sınıf mücadelesinin derinleştiği anlarda burjuvaziye faşist güçleri tercih edebilme şansı bırakmamak için bugünden faşistleri buldukları her alandan temizlemek gerekir. Ezilenleri günah keçisi ilan ederek toplumsal önyargıları kullanıp büyüme şansı elde eden faşist hareketin örgütlenme girişimlerine bile izin verilmemelidir. Unutulmamalıdır ki karşımızda fikirler üzerinden gelişen bir hareket bulunmamaktadır. Faşist hareket kendisini sınıf hareketine, devrimcilere, azınlıklara ve toplumsal farklılıkların her türüne karşı kullandığı doğrudan şiddet üzerinden geliştirir. Bu nedenle faşizme karşı salt fikirsiz mücadeleyi salık veren pasifizmin kitleler içerisindeki etkisi kırılmalıdır. Bu çerçevede faşistlere karşı kitleleri harekete geçirebilecek yöntemlere ağırlık vermek belirleyici olacaktır.

Proletarya Enternasyonalizmi ve Ulusalçılıkla Mücadele

Dünya ulus devletlere ve ulusal kimliklere bölünmüş olmasaydı, enternasyonalizm diye bir sorunumuz olmayacaktı. Kapitalizm serpilip gelişebilmek için, gümrüklerle korunan ve böylelikle onu başka kapitalistlerin yıkıcı rekabetinden koruyan sınırlara ihtiyaç duyar. Bu sınırların içinde kalan bölgede, bu sınırların içindeki kapitalistler ayrıcalıklıdır. Çok uluslu şirketlerin de çok sıkı bir şekilde bağlı bulunduğu bir ulus devlet vardır. Örneğin, bu ulus-devlet, General Motors için ABD, BP için İngiltere, Volkswagen için Almanya, Toyota için Japonya'dır. Bu şirketler, bu ulus devletlerde başka ulus devletlerde olduğundan defalarca kat daha etkilidirler. Yine bu ulus devletler, özünde bu şirketlerin çıkarlarını korumak için vardır.

Birbiriyle zıt çıkarlara sahip sınıflardan oluşan kapitalist sistemde bu sınıfların çıkarları hiçbir şekilde ulus, devlet, millet gibi kavramlarla ortaklaştırılmaz. Dolayısıyla yurtseverlik, ulusalçılık, bağımsızlıkçılık ve vatanseverlik gibi ideolojik iddialar uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin üzerini örtüp işçi sınıfı mücadelesini o ya da bu şekilde burjuvazinin yedeğine sokar.

Kapitalizm bir dünya sistemidir. İşçi sınıfının eylemlerinin sonuçları evrenseldir, çünkü kapitalist ülkeler birbirlerinden yalıtık değildirler. Herhangi bir ülkedeki sınıf hareketi tüm ülkelerin kapitalistleri tarafından tehdit olarak görülmektedir. Bu yüzden o ülkenin işçileri, diğer ülkelerin işçilerinin aktif desteğine muhtaçtır. Bu destek, bir ülkenin işçileri kendi kapitalistlerini devirerek, kendi iktidarlarını kurduktan sonra da devam etmek zorundadır. Çünkü kapitalistler sosyalizmi yaşatmamaya karardır. İşçi iktidarı, sürekli bir kapitalist tehdit altında komünizme ilerleyemez, bunun iktisadi olarak mümkün olmaması bir yana, kapitalist tehdit altında devlet sönmelenemez, tersine güçlenir.

Enternasyonalist tutum, Türkiye'de kendisini en acil olarak, on binlerce insanın canına mal olmuş Kürt sorununda ifade etmektedir. Türkiye proletaryası, kendi sınıf çıkarlarına sadık kalacaksa, Türkiye burjuvazisinin ulusal sorunda izleyeceği şovenist, inkarcı, saldırgan politikaları desteklememelidir. Eğer, ezen ulus işçi sınıfı ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını tanımıyorsa, kendi patronlarının hegemonyasında daha uzun bir süre kalacak demektir. Ulusal sorun konusunda enternasyonalist tavır, Türkiye'de politik radikalizmin ifadesi olma açısından önemli bir ölçü görevi görmektedir. Devrimci Marksistler, daima bu konuda en sağlam duruşu göstermelidirler.

Enternasyonalist tavrın Türkiye'de yeni bir işçi gençlik kuşak içerisinde güçlenebilmesinin önündeki en büyük engellerin başında Kemalizmin yaygın etkisi gelmektedir. Kemalizm, Türkiye'nin tarihsel gelişiminin özgünlüğünde burjuva ulus devleti inşa etme ve buna paralel biçimde yerli bir sermaye sınıfı geliştirme projesinin adı olmuştur. Özü itibarıyla milliyetçi olan Kemalist düşünce biçimi, Türkiye sol hareketi üzerinde bir hayli etkili olmuştur. Bu nedenlerle yurtsever ulusalçılığa karşı verilen devrimci enternasyonalist mücadele çerçevesinde Kemalizmin etkisinin kırılması büyük önem arz etmektedir.

SOSYALİST EMEKÇİLER PARTİSİ TÜZÜĞÜ

Partinin Adı ve Merkezi

Madde 1: Partinin adı ‘‘Sosyalist Emekçiler Partisi’’dir. Kısaltılmış şekli SEP’tir. Parti genel merkezi Ankara’dadır.

Partinin Tanımı ve Amblemi

Madde 2: Sosyalist Emekçiler Partisi, işçi sınıfı ve onun müttefiki emekçi sınıfların devrimci öncü partisidir.

Madde 3: SEP’in, kırmızı zemin üzerine işçi sınıfının birliğini temsil eden sarı bir yumruk, etrafını saran sarı bir daire halkası ile onun yumrukla bulunduğu noktada konumlanan sarı yıldızdan oluşan ve daire halkasının içinde siyah renkli SOSYALİST EMEKÇİLER PARTİSİ ile yumruğun bilek kısmında ise siyah renkli SEP yazısı bulunan bir amblemi vardır.

Partinin Amacı

Madde 4: SEP, ezilenlerin bütün güçlerini işçi sınıfının liderliği altında kapitalizme karşı ortak bir mücadele içinde bir araya getirmek için mücadele yürütür. Bu mücadele, sosyalist bir devrim aracılığıyla kapitalizmin ortadan kaldırılması ve böylece sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyanın kurulması amacıyla. Bu görevin bir ülkenin sınırları içinde tamamlanamayacağını bilincinde olan SEP, dünya sosyalist devriminin gerçekleşmesi yolunda enternasyonalist bir çalışma yürütür.

Partinin Örgütsel İlkeleri ve Çalışma Tarzı

Madde 5: SEP’in örgütsel işleyişinin şekillenmesinde temel aldığı ilke demokratik merkezîyetçiliktir. Parti üyeleri arasında demokrasi ve özgür tartışma olmadan partinin, işçi sınıfının ihtiyaçlarını gerçekten karşılayan ve somut duruma uyan politikalar üretmesinin yolu yoktur. Bunun için de karar anına kadar tartışma ve eleştiri özgürlüğü sağlanmalıdır. Bu bağlamda tüm parti üyelerinin bağlı bulunduğu organlar aracılığıyla parti politikalarının belirlenmesine katılma hakkı ve sorumluluğu bulunur.

Ancak parti politikaları konusunda karara varıldıktan sonra alınan karar birleşik olarak yerine getirilir. Karar alınırken ve uygulanırken azınlık çoğunluğa tabidir.

Madde 6: Güncel siyaset üzerine gelişen politik ayrılıklar temelinde açık olmak kaydıyla hizipler oluşturulabilir. Ancak SEP’in programı üzerine bir ayrılık temelinde hizip oluşturulamaz; hizipler ancak güncel politika konusunda farklı bir eğilimi ifade edebilir. Hizipler bir sonraki kongreye kadar varlıklarını devam ettirebilirler ancak kalıcı hizipler kurulamaz.

Madde 7: SEP, günlük yerel siyasal faaliyetini birimler üzerinden yürütür. İl ve İlçe Komitelerine bağlı olarak kurulan işyeri, semt gibi alanlarda parti çalışmalarını yürütmeyi ve örgütlenmeyi amaçlayan birimler en az 3, en fazla 20 üyeden oluşur; olağan olarak haftada bir toplanır. Birimlerde çalışma yürütecek kişiler ve birim sekreterleri bağlı bulunulan İl ve İlçe Komiteleri tarafından atanır. Birim sekreterleri, birimlerin toplanmasından, birim çalışmalarını yönlendirmekten, toplantılar arasında yerel çalışmaya dair acil kararlar almaktan ve birim ile partinin üst organları arasındaki bağlantıyı kurmaktan sorumludur.

Üyelik Şartları ve Üyelğe Kabul

Madde 8: Sosyalist Emekçiler Partisi'nin programı ve tüzüğünü benimseyen, parti organlarında çalışmalara düzenli şekilde katılmayı ve aidatını her ay düzenli ödemeyi kabul eden herkes SEP üyesi

olabilir. Üyelik başvurusu, üç nüsha olarak üyelik fişinin doldurulması ve imzalanmasıyla tamamlanır; başvurana alındı belgesi verilir. Başvuru, partinin İl ve İlçe Komitelerine; onların olmadığı yerlerde doğrudan Parti Meclisi'ne yapılabilir. Üyelik başvuruları bir ay içerisinde olumlu ya da olumsuz şekilde, başvuru yapılan il ve ilçe komitesinin görüşleri alınarak Parti Meclisi tarafından karara bağlanır. Başvurusu reddedilen kişinin Büyük Kongre'ye itiraz etme hakkı vardır.

Her üye istediği anda parti üyeliğinden istifa edebilir. Ayrılma isteğini bağlı olduğu parti organına yazılı sunduktan; üzerindeki sorumluluk, parti varlıkları ve faaliyet yürüttüğü alandaki bilgi ve belgeleri partiye devretmesinin ardından kişinin üyeliği sonlanır.

Fahri Üyelik

Madde 9: Parti Meclisi, resmen parti üyesi olmayan ancak parti çalışmalarına katkıda bulunabilecek kişileri fahri üye olarak kaydedebilir. Fahri üyeler, yönetim ve karar organlarının toplantılarına çağrılarak bilgi ve görüşlerinden yararlanılabilir.

Üyelik Aidatı

Madde 10: Her üyeden aylık olarak üyelik aidatı alınır. Bu aidat, üyelerin gelirlerinin %5'i kadar olmalıdır. Asgari ücretten düşük gelir sahibi olan veya işsiz üyeler için parti aidatı, en az, asgari ücretin %2'si kadardır. Parti aidatı, asgari ücretin üç katından fazla olamaz.

Üyelerin Hak ve Sorumlulukları

Madde 11: Partinin sınırlarının dikkatle gözetilmesi, bütün üyelerin faaliyete katılması, sıkı disiplin ve özveri kültürü SEP için olmazsa olmazdır. Bu çerçevede parti üyelerinin sorumlulukları şu şekildedir:

- Devrimci mücadeleyi her şeyin üstünde tutmak,
- Bağlı olduğu parti organının toplantılarına ve çalışmalarına düzenli şekilde katılmak,
- Gelirine uygun şekilde düzenli olarak partiye aidat vermek,
- Partisinin verdiği bütün sorumlulukları bir devrimciye yakışır şekilde hakkıyla yerine getirmek,
- Partinin ve devrimci mücadelenin ilkelerine uygun bir yaşam sürdürerek SEP'i en iyi şekilde temsil etmek,
- Partinin politikalarının belirlenmesine aktif şekilde katılmak,
- Parti disiplinine uygun hareket etmek,
- Devrimci mücadeleyi tarihsel bir bilinçle sürdürebilmek için gerekli olan teorik donanımı elde etmek ve bu amaçla partinin eğitim çalışmalarına katılmak.

Üzerine düşen sorumlulukları yerine getirerek parti çalışmasının aktif bir öznesi olan üyelerin parti organlarında görev alma ve görev alanları seçme, parti yöneticilerini denetleme, gerekli durumlarda disiplin soruşturması açılmasını isteme, parti yayınlarında yazı yazarak katkıda bulunma ve parti politikaları konusunda tartışma açılmasını talep etme hakları bulunmaktadır.

Parti Organları

Madde 12: SEP'in örgütsel yapısı şu şekildedir:

- 1) Merkez Karar ve Yürütme Organları
 - a- Büyük Kongre
 - b- Parti Meclisi (kısaltması PM)

- c- Genel Başkan
- d- Merkez Komite (kısaltması MK)
- e- Merkez Disiplin Kurulu (kısaltması MDK)
- f- Parti Konferansı
- 2) Yerel Karar ve Yürütme Organları
 - a- İl Kongresi, İl Başkanı, İl Komitesi, Disiplin Kurulu
 - b- İlçe Kongresi, İlçe Başkanı, İlçe Komitesi, Belde Örgütü
- 3) Parti Grupları
 - a- TBMM Grubu
 - b- İl Genel Meclisi Parti Grupları
 - c- Belediye Meclisleri Parti Grupları
- 4) Yan Örgütler
 - a- Marksist Fikir Topluluğu
 - b- Eşitlik

Merkez Karar ve Yürütme Organları

Büyük Kongre

Madde 13: Partinin en yüksek siyasal ve örgütsel karar organı Büyük Kongre'dir. Seçilmiş ve doğal üyelerden oluşur. Doğal üyeler; Parti Genel Başkanı, Parti Meclisi ile Merkez Disiplin Kurulu üyeleri ve partinin üyesi olan bakan ve milletvekilleri'dir. Doğal üyeler, İl Kongreleri tarafından ayrıca delege seçilemezler. Seçilmiş üyeler; il kongrelerinde seçilecek delegelerdir. İl kongrelerinde seçilerek Büyük Kongre'ye katılacak delegelerin sayısına esas olacak olan oranlar Parti Meclisi tarafından karara bağlanır.

Üç yılda bir toplanan Büyük Kongre'nin delege sayısı TBMM üye sayısının 2 katından fazla olamaz. Parti üye sayısı bu sayının altında olduğu sürece bütün parti üyeleri Büyük Kongre delegesidirler. Büyük Kongre, Parti Meclisi kararıyla zamanından önce toplanabilir. Büyük Kongre'nin yeri, günü ve gündemi Parti Meclisi tarafından kararlaştırılarak iki ay öncesinden tüm parti örgütlerine duyurulur. Büyük Kongre'nin toplantı yeter sayısı Büyük Kongre delegelerinin salt çoğunluğudur. İlk toplantıda salt çoğunluk sağlanamaz ise, Büyük Kongre çoğunluk aranmaksızın çağrılan gündemle, belirtilen yerde ertesi gün toplanır. Büyük Kongre için gazete ilanı verilmez.

Büyük Kongre gizli oy, açık sayım temelinde Parti Genel Başkanı'nı, Parti Meclisi'ni ve Merkez Disiplin Kurulu'nu seçer.

Büyük Kongre, bir sonraki Büyük Kongre toplantısına kadar partinin siyasal hattını oluşturur. Partinin mali hesabını kabul etmek; tüzük ve program değişikliği yapmak; partinin kapanmasına veya başka bir partiyle birleşmesine karar vermek Büyük Kongre'nin yetkisi dahilindedir.

Madde 14: Parti Meclisi ya da bir önceki Büyük Kongre delegelerinin en az beşte birinin yazılı istemi üzerine, kararın alındığı tarihten itibaren 45 gün içerisinde ve son Büyük Kongre delegeleriyle Olağanüstü Büyük Kongre toplanır.

Parti Meclisi

Madde 15: Parti Meclisi, iki Büyük Kongre arasında partinin en yetkili karar organıdır. Kongre tarafından kararlaştırılan siyasal ve örgütsel çizgi bağlamında partinin faaliyetlerini düzenler ve yönetir. PM kendi içinde işbölümü yapar.

Parti Meclisi, Büyük Kongre tarafından seçilen 15 asil ve 1 yedek üyeden oluşur ve en az üç ayda bir toplanır.

Genel Başkan

Madde 16: Büyük Kongre tarafından gizli oylama yoluyla ve üye tamsayısının salt çoğunluğuyla seçilir. İlk iki turda çoğunluk sağlanamazsa üçüncü turda en çok oyu alan aday Genel Başkan olur.

Herhangi bir nedenle Genel Başkanlığın boşalması durumunda Parti Meclisi içinden bir üye Genel Başkan'a vekalet eder ve 45 gün içerisinde Olağanüstü Büyük Kongre'yi toplar.

Genel Başkan, Parti Meclisi'nin doğal başkanıdır ve Büyük Kongre ile Parti Meclisi kararları çerçevesinde partiyi temsil etme yetkisine sahiptir.

Merkez Komite

Madde 17: Parti Meclisi, partinin gündelik faaliyetlerinin yürütülmesi için Genel Başkan ve kendi içinden uygun göreceği sayıda üyeden oluşan bir Merkez Komite (MK) seçer. Genel Başkan, MK'nın doğal başkanıdır. Merkez Komite, Parti Meclisi toplantıları arasında PM kararları uyarınca partiye ideolojik rehberlik yapar, partinin gündelik politik ve örgütsel faaliyetlerini örgütler ve yürütür.

Merkez Disiplin Kurulu

Madde 18: Büyük Kongre tarafından gizli oyla seçilen 7 üyeden oluşur. MDK yapacağı toplantıyla kendi başkanını seçer. MDK, iki Büyük Kongre arasındaki zaman zarfında ortaya çıkan disiplin hukukuyla ilgili hususları kesin olarak karara bağlamak yetkisine sahiptir. İlçe, İl, PM ve MDK üyeleri ile ilgili disiplin suçlarına MDK bakar.

Parti Konferansı

Madde 19: Parti Konferansı, iki Kongre arasında Partinin siyasal ve örgütsel faaliyetlerini değerlendirmek, gözden geçirmek ve güncelleştirmek, Parti Meclisi ve diğer kurulların çalışmalarına yön vermek amacıyla toplanır. Parti Konferansı'nın zamanı, toplanma biçimi ve bileşimi Parti Meclisi tarafından belirlenir ve parti örgütüne duyurulur.

Yerel Karar ve Yürütme Organları

İl Örgütü

İl Kongresi

Madde 20: İl örgütünün üye sayısı 600'ü geçmediği takdirde tüm üyeler il kongresinin delege sayılır. İl Komitesi, İl Disiplin Kurulu üyeleri ile o ilin partili milletvekilleri İl Kongresinin doğal delegeleridir.

İl Kongresi, üç yılda bir İl Komitesi tarafından belirlenen tarih, yer ve gündemle toplanır. Yeterli çoğunluk sağlanamazsa ertesi gün aynı saat ve yerde, aynı gündemle çoğunluk aranmaksızın toplanır. İl Kongresi, ilin Büyük Kongre delegelerini, İl Başkanı'nı, İl Komitesi'ni ve İl Disiplin Kurulu'nu seçer.

İl Kongresi, örgütlü olunan il dahilinde parti politikalarını yaşama geçirilmesi konusunda nasıl çalışma yürütüleceğinin kararları ile genel politikaya yönelik eğilim kararlarını alır.

İl Komitesi

Madde 21: Yedi üyeden oluşan İl Komitesi; Büyük Kongre, Parti Meclisi ve İl Kongresi kararları doğrultusunda ildeki politik ve örgütsel faaliyetleri yürütür. İl Komitesi, kendi içinde işbölümünü gerçekleştirir ve kendi belirledikleri periyotlarla toplanır.

İl Komitesi üyesi olan ve İl Kongresi tarafından seçilen İl Başkanı, ilde partiyi temsil eder; parti faaliyetlerinin yürütülmesini koordine eder ve Parti Meclisi'ne düzenli şekilde raporların hazırlanarak iletilmesini sağlar.

İl Disiplin Kurulu

Madde 22: İl Disiplin Kurulu, İl Kongresi tarafından seçilen 3 üyeden oluşur; kendi içerisinde bir başkan seçer.

İlçe Örgütü

İlçe Kongresi

Madde 23: İlçe üyelerinin toplam sayısı 400'ü aşmadığı durumda bütün ilçe örgütü üyeleri ilçe kongresini oluşturur. İlçe Komitesi üyeleri ve İlçe Başkanı, İlçe Komitesi'nin doğal üyeleridir.

İlçe Kongresi, İlçe Başkanı'nı, İlçe Komitesi'ni ve İl Kongresine gönderilecek delegeleri seçer. İl Komitesi, ilçe örgütünün bulunduğu ilçelerden kaç ilçe delegesi seçileceğini belirler. İlçe Kongresinin toplanma usulleri İl Kongresi'nin toplanma usulleri gibidir; olağan olarak her üç yılda bir toplanır.

İlçe Kongresi, örgütlü olunan ilçe dahilinde parti politikalarının yaşama geçirilmesi konusunda nasıl çalışma yürütüleceğinin kararları ile genel politikaya yönelik eğilim kararlarını alır.

İlçe Komitesi

Madde 24: İlçe Komitesi, İlçe Kongresi tarafından seçilen 5 üyeden oluşur. İlçe Komitesi, kendi içinde işbölümünü gerçekleştirir ve kendi belirledikleri periyotlarla toplanır. İlçe Komitesi, ilçe düzeyinde parti politikalarını yürütmek ve yere birimlerin çalışmaları koordineli şekilde örgütlemekle görevlidir.

İlçe Komitesi üyesi olan ve İlçe Kongresi'nde seçilen İlçe Başkanı, ilçede partiyi temsil eder ve parti çalışmalarının yürütülmesinden sorumludur.

Belde Komitesi

Madde 25: İl ve ilçe merkezleri dışında belediye teşkilatı olan yerlerde İlçe Komitesine bağlı olarak Belde Komitesi kurulur. Üç kişiden oluşan Belde Komitesi, İlçe Komitesi tarafından atanır. Belde üyeleri bağlı buldukları ilçe örgütü ve bu ilçe komitesinin bağlı olduğu il örgütünde görev alabilir. Belde Komitesi, herhangi bir resmi defter kaydı tutmaz. Üyelik ve mali işlemlere ait defterler de dahil olmak üzere tüm kayıtlar beldenin bağlı olduğu ilçe örgütünün defterlerinde birleşik olarak tutulur.

Parti Temsilciliği

Madde 26: İl, ilçe ve belde örgütünün henüz kurulmadığı il, ilçe ve beldelerde parti örgütünü kurmak, partiyi temsil etmek, parti yayınlarını dağıtmak ve parti adına bağış toplamak için Parti Meclisi tarafından parti temsilcisi, yazılı görevlendirmeye atanır. İl temsilcisi doğrudan PM'ye, ilçe temsilcisi bağlı olduğu İl Komitesine, belde temsilcisi de İlçe Komitesine bağlı olarak çalışır. Temsilcilikler söz konusu bölgede parti örgütünün kurulmasıyla birlikte ortadan kalkar.

Parti Grupları

TBMM Parti Grubu

Madde 27: Parti üyesi milletvekilleri tarafından oluşturulur. Büyük Kongre kararları ve parti programı temelinde yasama çalışması yapar. Genel Başkan milletvekili ise Grup Başkanı'dır. Görev ve yetkileri grup iç tüzüğü ile belirlenir.

Madde 28: TBMM Grup Disiplin Kurulu, TBMM Parti Grubu tarafından seçilen 5 üyeden oluşur. Partili Bakanlar ve milletvekilleri ile ilgili disiplin suçlarına TBMM Parti Grubu Disiplin Kurulu, Merkez Disiplin Kurulu ile müşterek olarak bakar. Partili bakanlar ve milletvekilleri ile ilgili suçlamaları Parti Meclisi değerlendirip, suçlamayı ciddi görürse, TBMM Parti Grubu Disiplin Kuruluna sevk eder. TBMM Parti Grubu Disiplin Kurulu, bu kişilerin savunmasını almak üzere yazılı

çağrıda bulunur. İlgili kişi yazılı veya sözlü savunmasını 15 gün içinde verir. İlgili kişi 15 gün içinde yazılı çağrıya yanıt vermezse, TBMM Parti Grubu Disiplin Kurulu, Merkez Disiplin Kurulu ile müşterek olarak toplanıp, iddiaları görüşüp karara bağlar. Bu kararını 15 gün içinde ilgili üyeye yazılı olarak bildirir. Bu kararlar kesindir.

Belediye ve İl Genel Meclisi Grupları

Madde 29: Belediye Meclisleri ve İl Genel Meclislerindeki partili üyeler kendi aralarında bir grup oluştururlar. Partili belediye başkanı bu grubun da başkanıdır. Belediye başkanı partili değilse il başkanı ya da ilçe başkanı grubun başkanlığını üstlenir. Meclis grubu kendi içinden başkan vekili ve grup sözcülerini seçer. İl ve İlçe Başkanları parti gruplarını bütçe yıllık program ve faaliyet raporları görüşmeleri öncesinde olmak üzere, yılda en az üç defa toplantıya çağırır ve toplantıyı yönetirler.

Yan Örgütler

Marksist Fikir Topluluğu

Madde 30: Marksist Fikir Topluluğu (kısaltması MFT), Sosyalist Emekçiler Partisi'nin gençlik içerisinde devrimci Marksist fikirleri yaymak, gençleri sosyalist mücadeleye kazanmak, gençliğin güncel sorunları konusunda çalışma yapmak amacıyla kurulan yan örgütüdür.

Eşitlik

Madde 31: Eşitlik, Sosyalist Emekçiler Partisi'nin kadınlar içerisinde devrimci Marksist fikirleri yaymak, kadınları sosyalist mücadeleye kazanmak, kadınların güncel sorunları konusunda çalışma yapmak amacıyla kurulan yan örgütüdür.

Disiplin Hükümleri

Madde 32: SEP programına, tüzüğüne, kararlarına, parti çıkarlarına ve devrimci değerlere aykırı davranan üyelere disiplin cezası verilir. Üyeleri İl Disiplin Kurulları'na sevk etme yetkisi İl Komitelerine, MDK'ya sevk etme yetkisi ise PM'ye aittir.

Uyarma ve kınama cezası gerektiren suçları işleyen üyeler, İl Komitesi tarafından İl Disiplin Kuruluna sevk edilirler. İl Disiplin Kurulu, bu üyelerin savunmasını almak üzere yazılı çağrıda bulunur. İlgili üye, yazılı ya da sözlü savunmasını 15 gün içerisinde İl Disiplin Kuruluna verir. İlgili üye 15 gün içinde yazılı çağrıya yanıt vermezse, İl Disiplin Kurulu toplanıp, İl Komitesinin iddiasını görüşüp karar bağlar. Bu kararını 15 gün içinde ilgili üyeye yazılı olarak bildirir. İlgili üye 15 gün içerisinde, İl Disiplin Kurulu kararına karşı Parti Meclisi aracılığıyla Merkez Disiplin Kuruluna itirazda bulunur. MDK, bir ay içinde itirazı görüşüp karara bağlar ve bir yazı ile ilgili üyeye bildirir. MDK kararı kesindir.

Geçici ve kesin çıkarma cezası gerektiren suçları işleyen üyelerle ilgili disiplin suçlarına da MDK bakar, bu cezalar sadece MDK tarafından verilir. İlgili suçlamaları PM değerlendirip suçlamayı ciddi görürse MDK'ya sevk eder. MDK, bu üyelerin savunmasını almak üzere yazılı çağrıda bulunur. İlgili üye, yazılı ya da sözlü savunmasını 15 gün içerisinde MDK'ya verir. İlgili üye 15 gün içinde yazılı çağrıya yanıt vermezse, MDK toplanıp, iddiaları görüşüp karara bağlar. Bu kararını 15 gün içinde ilgili üyeye yazılı olarak bildirir. Bu kararlar kesindir.

Disiplin Cezaları

Madde 33: Uyarma cezası, üyenin yazılı olarak dikkatinin çekilmesidir.

Kınama, bir organa veya gerekli görüldüğü durumlarda tüm partiye ilan edilecek şekilde üyenin yazılı olarak kusurunun bildirilmesidir.

Geçici çıkarma, üyenin ilgili disiplin kurulu tarafından belirlenmek üzere, 2 ay ile 1 yıl arasında bir

süre için parti ile ilişkisinin kesilmesidir. Bu ceza ile cezalandırılan kişiler, bu süre zarfında parti üyelerine tanınan haklardan faydalanamazlar. Geçici çıkarma cezası alan üyelerin bilgileri bütün parti örgütüne duyurulur. Geçici çıkarma cezası alan üye, cezanın tamamlanmasından sonra bir yıl süre ile parti organlarına yönetici olarak seçilemez.

Kesin çıkarma cezası, üyenin parti ile ilişkisinin süresiz olarak kesilmesidir. Kesin çıkarma cezası alanların bilgileri bütün parti örgütüne duyurulur. Partiden kesin olarak çıkarılan ilgili kişi, kendisinde bulunan parti evrak ve mallarını, çalışma yaptığı alanla ilgili tüm bilgi ve belgeleri partiye teslim eder.

Partiden geçici veya kesin çıkarma talebiyle disiplin kuruluna sevk edilen üyeler, karar alınana kadar parti çalışmalarına katılamaz, parti organlarına öneride bulunamaz, partide görev alamaz ve partiyi temsil edemezler. Ancak bu süre zarfında bu kişiler, partinin program, tüzük ve parti organlarının kararlarına uyma sorumluluğunu taşırlar.

Disiplin Suçları

Madde 34:

Uyarma cezası gerektiren disiplin suçları;

- Bağlı olduğu parti organının tarafından verilen görevleri mazeretsiz şekilde yerine getirmemek.
- Parti çalışmalarını mazeretsiz olarak aksatmak.
- Parti varlıklarını gerektiği gibi koruyamamak, israf etmek ya da kaybetmek.
- Partinin kolektif işleyişini zorlayacak davranışlarda bulunmak.

Kınama cezası gerektiren disiplin suçları;

- Partinin yetkili organları tarafından kendisine verilen yetkiyi ve kendisine gösterilen güveni kötüye kullanmak.
- Parti üye ve yöneticileri hakkında yalan beyanda bulunmak.
- Uyarma cezası gerektirecek disiplin suçlarını ikinci defa işlemek.

Geçici çıkarma cezası gerektiren disiplin suçları;

- Geçerli bir mazereti olmadan parti aidatını üç ay üst üste ödememek.
- Parti mallarına zarar vermek.
- Parti organlarına kasıtlı olarak yanlış bilgi vermek.
- Parti üyelerine sözlü ya da fiili saldırıda bulunmak.
- Partiye ait belgelerde hile yapmak, parti kayıtlarını bozmak.
- Kınama cezası gerektirecek disiplin suçlarını ikinci defa işlemek.

Kesin çıkarma cezası gerektiren disiplin suçları;

- Parti çalışmalarından özel çıkar sağlamak.
- Parti tüzüğü ve programına aykırı davranmak ve bu tür davranışları parti içinde örgütlemek.
- Parti çalışmalarını engellemek; parti aleyhine çalışmalara katılmak.
- Gizli hizip kurmak ve gizli şekilde çalışmalarını yürütmek.
- Ezilenlere yönelik fiili saldırıda bulunmak.
- Partinin ve parti üyelerinin güvenliğini tehdit etmek.
- Geçici çıkarma cezası gerektirecek disiplin suçlarını ikinci defa işlemek.

Mali Hükümler

Madde 35: Partinin geliri başta üye aidatları olmak üzere bağış kampanyaları; parti bayrağı, flaması,

rozeti, yayınları ve rumuzlarının satışlarından elde edilecek gelirler; parti tarafından düzenlenen eğlence, tiyatro, film gösterimi, konser ve yemeklerden sağlanacak gelirler ve Siyasi Partiler Kanunu'nda belirtilen diğer gelirlerdir. Partinin her türlü gelir ve gideri SPK hükümleri ve yönetmelikler çerçevesinde belgelendirilir ve kayıtları tutulur. Partinin bütün organları görev alanındaki mali işlemlerin belgelendirilmesi ve kayıtlarının tutulmasından birinci derecede sorumludur.

Tutulacak Defterler

Madde 36: Her kademedeki parti organları, SPK'da gösterilen defter ve kayıtları tutmak zorundadır. Bunların nasıl tutulacağı, bu defterler dışında, hangi kurulların hangi defterleri tutacağı, teknik olanaklardan nasıl yararlanacağı yönetmelikle ayrıntılı olarak düzenlenir.

Siyasi Partiler Kanunu ve Diğer Yasalar

Madde 37: Parti Tüzüğü'nde hüküm bulunmayan hallerde SPK ve siyasi partilerle ilgili diğer yasal düzenlemeler dikkate alınır. SPK ve diğer yasalar tarafından tanınan hak ve yetkiler ilgili kurullarca kullanılır.

Enternasyonalde Kurtulur İnsanlık!

www.sep.org.tr

SEPmedya

0538 669 1917